

كتاب

نال

Ketabton.com

لیکوال: ودان احمدزی

ودان احمدزی

ناظر ناول

د کتاب ځانګړې

د کتاب نومز: ناظر

د کتاب موضوع: ناول

محمدنواب ودان احمدزی: لیکوال

خپله لیکوال: کمپوز:

په چاپ نه ادزي خو په ویلو حتماً چاپ چارې:

ادزي

۱۳۹۵ د لیکلوكال:

يو خو خبرې

بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمٰنِ الرَّحِيمِ

لو مرئ قىولو لو ستو نكى تە خپل سلام داسى و راندى كوم
چې: اسلام عليكم ورحمة الله وبركاته!

پس لە سلام نە بايد خپل خبرې را الندې كرم، دازما
لو مرئ ناول دە او سره لە دې چې ما خپله هخە كرى دە،
خو بىا هم دادمن يەم چې پە دې كې به دېرى ستونزى وي،
بلە دا، دا ناول پە دې كتاب كە لا ندە پورە شوئ يعنې ما دا
غوبنتى چې دا ناول لا لې نور هم دوام ولري، نو كە ورتە
وگورو لە همدى املە يې هم حىنى خطاوې پىدا كرى، چې
دا خطاوې هفە وخت لرى كېدای شي، چې د دې كتاب
دوهم قىوك ولولى، كنه تاسى به واياست چې پە دې كتاب
كې لە اصلي متن خخە غلطيانى دېرى دى، نو حكە يو
غوبنتە لە قاسو خخە لرم او هفە دادە، چې مخكى قى دې
چې زما د كتاب دوهم قىوك ولېكىم، د دې كتاب پە ارە
قضاوت مە كوى او كە چېرى تاسى دا گنى چې دا ناول

وردان احمدزی

ناظر ناول

همدو مره بس ده، بیا او س هم کو لای شی چې په اړه یې
قضاوټ و کړي.

دو همه خبره دا ده، چې کېدای شي تاسو د دې ناول په
لوستلو داسي احساس ولري چې کېدای شي زه حزبي
اوسم، يا له حزب سره ډېره مينه ولرم خواصل کې خبره
داسي ده، چې دا ناول لا بشپړ شوئ نده.

يوه مهمه خبره چې زه غواړه په اړه یې درته و وايم هغه دا
ده، چې تاسي به وايی چې داسي څه زه د ناول ليکلو ته
و هڅولم؟

په اصل کې یې دوه لاملونه ول:

اول: په دو ولسم ټولگي کې په پښتو ادبیاتو کې زمانو مرې د
دې لپاره کمې شوې، ځکه چې ما ټول کتاب لوستئ وو، خو
هلته مې د ناول عنوان له سره نه وو، لوستئ، په څلورو
پوښتنو کې درې د ناول په اړه وې، نو ځکه ماله ځانه سره
دا وویل: چې او س باید هم ناول زده کړم او هم یې ولیکم.

دوهم: دا خبرې له ما خخه هېږي شوې وې، چې باید ناول ولیکم، تر هفو چې یو وخت په عالم راډيو کې د مرحوم استاد شپون د ناولونو خپرېدل پیل شول، تر هغه وخت پورې، ما استاد سعدالدین "شپون" نه پېژانده، د هغه ناولو راباندي اثر وکړ او زما هغه خبره هم راياده شوه، چې باید ناول هم زده کړم او هم یې باید ولیکم، دوهمه خبره دا وه، چې ما د بناغلي ابراھيم شبنم (خوابنې اېنګور) ناول او د بناغلي آرش ننګیال (ولسمشر ما وزلى) ناول هم ولوست، چې د دې دواړو نه یوازې دا چې لوی اثر یې راباندي کېښود، بلکې په پوره توګه یې د ناول لیکلو ته وهڅولم.

محمد نواب ودان احمدزی

۱۳۹۶/۰۷/۰۳ کابل افغانستان

ناظر ناول

وردان احمدزئ

داسې مهال وؤ، چې په هېڅ نه پوهېدو نه مو کرکه نه مو مينه
پېژنده، نه مو جګړه او نه مو سوله پېژانده، نه مو د شېپې پروا
کوله او نه د ورځي، د خپلوان او پرديو له منځه یوازي دا
توبير وؤ، چې خپلوان به هرکله زموږ کورته را تلل او موږ
به د هغوي کورته ور تلو، خو پردي به کله نا کله را تلل بس،
یوازي دوه شيان مو پېژاندل یو لوبي او بل زده کره، او دس او
لمونځ موږ ته عبادت نه بلکې زده کړه وه، نيمه ورځ به
ښوؤنځي کې وؤ، او بيا به چې کله راغلو نو مور به ويل: زويه!
راخه ډودۍ چمتو ده، ډودۍ و خوره بيا به لوبي وکړي، وېږي
شوي به يې؟

کله به چې مو په زړه جوړه وه، وربه غلو او ډودۍ به مو
و خورله او کله به مو کتابونه کېښو دل او د لوبو لپاره به مو د
کلي جومات خواته ورمنده کړه، تر ډېره به مو لوبي کولي بيا
به د جومات ملا صيib (مولوي صاحب) ټولو ته غړ کړ: وه
هلكانو! راخى، زه آذان کوم قاسي او دس وکړي، چې تر خو
کليوال راخى لمانځه ته چمتو شى.

چا به ويل: سمه ده ملا صيib!

چابه ويل: زه په کور کې او دس کوم او بیا د لمانځه لپاره
جومات ته راَهم

چابه ويل: زه او دس او لمونځ دواړه په کور کې کوم
ملاصیب موښې ته ټول او دس په کتابی ډول بسودلئ وو، خو
په عملی ډول مو استنجاء نه وه زده، هسي خو په مجبوره
ورخ کې بې له استنجاء هم لمونځ کېږي، خو زه بیا او س هم په
دې ډاپر پرم چې به مې لمونځ قبول شوئ وي او که نه؟

نو موښې هغه کسانو چې د جومات تر خنګ ويالي کې مو
او دس کاوه، هسي یوازې خوله پوزه، او مخ لاسونه او سر پښې
وينځلي، بیا به جومات ته نتو تو او لمونځ به مو په جمع کاوه،
چې کله به مو لمونځ خلاص کړ، بیا به د ملاصیب (صاحب) تر
خنګ کېناستو، او و به مو ويل: ملاصیب موښې ته کيسه و کړه!

ملاصیب به کله د آدم (ع) کيسه کوله، کله د نوح (عليه
السلام) کله د اصحابو کيسې او همداسي نوري کيسې به يې
راته کولي، کله به مو قرآن کريم لوست او ملاصیب به يې راته
ترجمه (ژباره) کوله، بیا به دباندي را و تو، او تر مازديگره
پوري به مو لوبي کولي، مازديگر چې به مو پلرونه راغل نو،
هر يو به له خپل پلار سره جومات ته ولاړو لمونځ به يې وکړه

او بیا به په گډه (یو ځای) کور ته تلو، هلتہ به مو تر مابسام درس
و یلو، مابسام به چې کله پلار جمعې ته تلو، نو ما به خپل
در سونه خلاص کړي ول، بیا به مور او ما دوارو یو ځای لموخ
کاوه، او له هفې وروسته به مور را ته کیسه کوله، کیسه به لا نه
و ه ختمه چې زه به ویده شوئ وم، که به مې په در سونو
(لوستونو) کې خه ستونتله لر له، بیا به ملا صیب او یا هم معلم
اکبر ته ور غلام، هفوی به راسره مرسته کوله، چې کله به
ښوؤنځی ته ولاړو نو سر معلم خیر محمد به ټول زده کوؤنکي
په کتار (قطار) و درول، سر معلم صیب به یو خو نصیحتونه
راته وکړل، او بیا به ټول خپلو ټولکیو ته ولاړو، هسي زمونې
په ښوؤنځی کې درې ټولکی ول:

لومړئ ټولکی چې زما کو چنئ ورور پکې وو، د چنار لاندې
یې ور ته ليمخئ او ار (هموار) کړئ وو.

دو هم ټولکی چې هغه ته یې هم د زور چنار لاندې پوزئ
او ار کړئ وو.

او در ٻم ټولکی چې د هغه ټولکی تر ټولو کو چنئ زده
کوؤنکي زه وم، زمونې ټولکی د توت تر زړې وني لاندې وو،

ناظر ناول

وردان احمدزئ

زمونب لپاره يې خو داني غتې تېبې نيمې په حمکه کې خښې
کړي وې، مونب به په هفو کېناستو.

په لو مری تولګي کې د دې لپاره چې دې کو چنې و م، نو تر
قولو اخر شمېره یعنې پنځلسم و م، په دو هم تولګي کې مې دې
درس ووايې پنځم شوم، او چې کله په درېم تولګي کې شوم،
هتله لو مرئ شوم، نو حکه کله چې به بسوؤنکۍ راغئ، نو ما به
وویل: ولا رسی!

قول هلکان به ودرېدل، بیا به بسوؤنکۍ وویل: کېنۍ(کېنېنۍ)!

بسوؤنکۍ به وویل: زده کوؤنکو ستری مشی!

زدکوؤنکو به وویل: خیر یوسې ژوندۍ او سې بسوؤنکیه!

بسوؤنکۍ به وپونستل: پرون مو څه ویلي ول؟

ما به څواب ورکړ، مثلاً: د جمعې⁽⁺⁾ تعریف.

بیا به بسوؤنکۍ خو کسان پورته کړل، او پونستنې به يې ترېنه
وکړې، له هېږي وروسته به يې لوست پیل کړ، دې په کراره به
يې درس ورکاوه، زمونب قولو هلکانو له بسوؤنځۍ سره مینه
وه، له همدي امله له دې لري ځای څخه بسوؤنځۍ ته راتلو،

هله به مو درس وي لو، چېرو زده کوؤنکو د زره له تله زيار
و پسته.

په کلي کي هم خوشحاله خوشحالی وه، هر چا به خپل کار
کاوه، چا به د چا په کار کي کار نه لاره، جنگ جګړي تر دي
مهاله هېڅ نه وي، د پسرلي پر مهال به زمونږ کلئ داسي وو لکه
د عطرونو هتى (دوکان) چې يوې خواته به يې لاري يو دول
بسایسته بوی به يې کاوه او چې بلې خواته به يې لاري بل دول
بسایسته بوی به يې کاوه، دنيا نه وه سه جنت وو، د اوږدي په
مهال خو به هسي هم دنيا کي توپير راغلئ وو، له نيمې دنيا نه
به دوزخ جور شو او نيمې څخه جنت، زمونږ کلئ هم د جنت
په منځ کي پروت وو، له اصلي جنت سره يې دا توپير وو، چې
هله حوري وي او هر دول مېوې پکي وي، د شېدو (شودو) او
شرابو ويالي پکي وي، خو زمونږ په کلي کي چې کومې حوري
وي هغه به موږ ليډلاي هم نشوې، حکه دا خبره چېره بده وه،
او دا به خرگنده نه وه، چې کومه حوره به د چا وي، د چا په
نصيب به شي، بله خبره دا وه، چې حینې مېوې پکي نه وي او
بله خبره هم دا وه چې زمونږ په کلي کي شېدي ولې خو په
وياليو کي نه بلکي په پيالو کي، شراب خو هسي هم په

ناظر ناول

وردان احمدزی

مسلمانانو باندی په دې دنیا کې حرام دي، زمونږ لپاره
 اوږئ (دوږئ) د لوبو تر قیولو بنه څپرکئ وو، او د پلرونو لپاره
 مو د مېوې د راقیولو لو بنه څپرکئ. موښه ته به حکه خدای
 راکړې وه، حکه لمر ته به ګرځیدو راګرځیدو چې بنه ګرمي
 به مو وشه، بیا به لارو او په او بو کې به مو ځانونه واچول او
 لامبو به مو وهله، کله به د دې لپاره ډېر ناروغان هم شولو
 چې په ګرمي کې به ګوځدلې ولو، بغیر له لامبو نه یوه بله
 لو به چې هره ورځ به مو کوله، هغه د افیز (حفيظ) مری وه، د
 افیز مری داسې لو به وه چې: یوکس به بنه ډېره شو تله (شفله)
 سره را قیوله کړه، له هغې څخه به یې یوه لو یه مری جوره
 کړه، بیا به یې غړ کړ، ما د افیز مری کړې ده، هلکانو به په هغه
 پسې مندې وهلي، ترڅو چې هغه به یې ګېر کړ، چې کله به ګېر
 شو، نو د هغه ستونئ به یې کلک و نیوہ، بیا به یې ورته وویل:
افیزه (حفيظه) بچو مری خطا کړه!

ډېرو به خطا کوله، خو داسې کوم کس به هم پیدا شو چې
 خطایې نه کړي، دغه کس به ترڅو نه خوشې کېده، ترڅو چې
 به یې مری تېره کړې نه وه او یا به یې بسته غور ځولي نه وه، د
 مری تېرول به اصلًا ناممکن وو، خو کله کله به داسې وشول،

چې کوم کس به تېرە کرە، يو چۈل خۇ ما ھەم تېرە کرە، تر ھەفي
وروستە بە مې كله ھەم د افیز مەرى نە كولە، پە دې لو بە كې چې
بە چا مەرى تېرە کرە، تر يو يى او نى بە اتل وۇا و قولو ھاكانو بە¹
يې خبرى منلى او د ھەفە صفتونە بە يې كول او كە چېرى کوم
کس مەرى بىكتە غور ھولى واى نۇ ھەفە تر اتل كېدو شرمندە
وۇ.

خوسئ بە مو ھەم كاوه، خوسئ زمونى پە سىيمە كې داسې
لو بە وە: خو كسان بە يوه چەلە شول او خو كسان بە بلە چەلە،
دواو چەلو بە يوه يوه پىنسە نى يولى وە، او يو بل بە يې دېكە(تېلە)
كول، كله بە بايىل د قولى چەلى د پىنسو پە خوشى كېدو كې وۇ، او
كله ھەم د قولى چەلى پە لو بەدو كې.

دا جىنت ھە وخت پە ختمىدە شو، چې پە كومە ورخ زما
لاس پە خوسى كې تېرك وکر او زرە مې خبر شو چې بىا د كلى
مىش حاجى قلماكا تە ولاپو او ورتە ومى ويل: حاجى صىب
(صاحب) پە خوسى كې مې لە لاس چىخە تېرك غۇپورتە شو،
او سەپەر خوبىي، حاجى صىب راغئ او زما لاس يې كش كر،
بىا يې بېر تە دېكە كر، حاجى صىب غوبىتل چې چە ووايى، خو
پە هەمدې وخت كې يو كس راغئ او وې ويل: حاجى صىب

و حاجی صیب ژر راشه! حکه چې د کلی په کوزه (بنکته) خوا
کې ئینی خلک مېشت شوی دی، هفوی وايی چې کوچان يو،
خوزه فکر نه کوم چې کوچان دې وي.

په دغه خبره له حاجی صیب خخه زه هېر شوم، هفې
خواته روان شو، موښه هم ورسره لارو چې ومو کتل خلکو
کېردي (خېمې) لګولي وي، په بنکاره توګه کوچان ول او حاجی
صیب ته يې هم وویل چې موښه کوچان يو، دوه درې میاشتې
دلته تېروؤ، بیا له خیره سره حُو.

حاجی صیب ورته وویل: بنه راغلی، په خیر اوسي که خه
ستونزه وه، موښه درسره مرسته کوؤ.

هفوی مننه وکره او موښه هم بېرته کلی ته راروان شولو.
چې کلی ته راورسېدو نو حاجی صیب راته وویل: اوس خو
ستالاس جوړ شو، خو کېدای شي چې اثر به يې په قول ژوند
درسره وي، کله ناکله به دې یادوي او په تاباندي به بوج
راولي.

هغه شپه خوب نه راته، خو ډېر په سختى سره ویده شوم،
مور به مې کله خه او کله خه وېشول، خو له هېڅ شي سره زما

ناظر ناول

وردان احمدزئ

د لاس خوب نه کراپرده، سیاسهار چې کله لمانه لپاره
 پاڅبدم نو گورم چې مور مې راته او به تودی کړي وې، راته يې
 وویل: بچیه نن په تودو (گرمو) او بو او دس وکړه.

ما ورته وویل: خو موري! او س خو اوږئ (دوږئ) ده؟

مور مې وویل: جار دې شم زویه! پوهېم چې او س اوږئ ده،
 خو ستا لاس ژوبل شوئ دئ، یعنې وټئ وو، نو که خو ورځې
 يې په تودو او بو ونه وینځې نو بیا به درته و خوبې (درد به
 درته وکړي).

تر هفې خبرې له ما خخه هم هېر شوي ول، چې زما لاس
 ژوبل شوئ وو، خو چې کله مې لوټکه (کوزه) پورته کړه، پوه
 شوم چې لاس مې په رینستیا ژوبل شوئ وو.

خو خیر او دس مې وکړ، بیا د لمانه لپاره جومات ته ولاړم،
 چې لمونځ خلاص شو نو ټولو کليوالو ته په خطاب کې ملا
 صیب (مولوی صاحب) وویل: یوه شپهه صبر وکړي! حکه چې
 حاجی صیب (حاجی صاحب قلم د کلی ملک) درته یو خو
 خبرې لري.

حاجی صیب خبری داسې پیل کرې: ورونو! زمونې په کلې
کې کراره کراری وه، غلا، ناروا، ظلم، ستم، زنا، قتل، تپری نه
وؤ. خو بېگاه د کامران خان غوا ورکه شوې ده، د شپې خو
خلاصه هم نه وه پاتې شوې، او که خلاصه هم واي نو د تیاري
له وېري نه تبنتېد، بسکاره خبره ده چې چا به پته کرې وي.

نو ھکه خو په هفې ورخ زمونې قول کلیوال په هفې غوا
پسې گر ئېدل، تر مازديگره يې درك ونه لېد، مازديگر يو
کس راغئ وېي ويل: غوا خو پیدا نشوه، خو د همغې غوا سر د
کوچانو (کوچیانو) له کېرديو (خېمو) سره پروت وؤ او همدا
رنگه د هفې غوا خرمن (پوستکي) او پښې يې.

دېر کلیوال هفې خواته روان شول، چې کله هلتہ ورسېدلو،
نو چې گور و خه نه وؤ، خو حاجی صیب له کوچانو سره
و غېد، هفوی ورتە وویل: مونې نه له غوا خخه خبر يو، نه
يې له سر نه او نه يې له خرمن او پښو خخه، کېدای شي
ستاسو هفه کلیوال به دروغ ویلی وي، یا به غلط شوئ وي.

د مابسام د آذان وخت وؤ، چې کلیوال قول له هفه ئایه را
روان شول، په لاره کې به هفه کس ته قولو ویل: دروغ جنه
مونې قول دې د دنیا هفه سر پوري سرگردانه کرو، او هلتہ

هېچ نه وؤ، خدای دې تا ووهي او خدا دې تا په خېته روان
کړي!

جانو د کليوالو په دې خبرو دېر خپه (خفه) وؤ، او له ځانه
سره يې ويل: نېکي مه کوه بدی به له تا خه غواړي؟

جان محمد يو دېر لور سړئ وؤ، په مقام او قد دوارو کې،
خو کله يې چې د یوکليوال خوسئ پت کړ له جان محمد نه
جانو ته واوبت، خبره داسې وه چې: د جان محمد او هغه بل
کليوال دوارو غواوې (غواګانې) یو ئای لنګۍ شوې، د جان
محمد غوا خوسى وزېروله او د هغه بل کليوال غوا خوسى،
خو د جان محمد خوسئ پکار وؤ، نو ځکه خو يې خپله خوسى
د هغه له غوا سره پرېښوده او د هغه خوسئ يې له ځانه سره
بوته او خپلې غوا سره يې خوشې کړ، بيا په دې کار کې کوم
کليوال ليدلئ وؤ، او د همدي لپاره يې نوم بد شو، او اوس ټول
خلک ورته جانو وايي، جانو يو دېر ځواکمن او غيرتي سړئ
وؤ، خو لږ ساده گئ وؤ، زمونږ ټولو به نسه ساعت ورسره ټېر
وؤ، موښې ته به يې ټوکې کولي او کله کله به يې دېرې ساده
ساده خبرې هم کولي.

راخو اصلي کېسى ته: خبره داسې شوه، چې د غواله
ورکېدو وروسته د غوا خبره آس ته واوبته، یعنې تو هفې
شېپې وروسته په دوهمه شپه باندې آس ورک شو.

د هفې شېپې په سبا هم خلک ډېر وگر حېدل خو د آس خه اثر
يې تر مازديگره پیدا نه کړ، خو صبور اکا ويل چې: د کوچانو
له کېږديو سره يې د آس زين او ځینې نور سامان ليدلئ وو.

چې کله کليوال ورغلل بيا هماګه خبره شوه، تو پير يې دا
وو، چې صبور اکا ته چا سپکې سپوري نشوې ويلاي سبا بيا د
نادر اکا غوا ورکه شوه، خو د دې غوا هېڅ اثر چا ونه ليده، او
په بله شپه د نادر اکا ټول جوار رېبل شوي ول، خو خه اثر يې
نه بسکار ېده، ټول خلک راساً د کوچانو خواته ورغلل، د
جوار و خه ټاتې هلته پرتې وي، د همدي لپاره خلک کوچانو
ته په غوشه شول، حاجي صيب د غواګانو، آس او جوار و بيه
په زيان کې تري و غونسته، خو کوچانو په لوړيو کې سر
зорې کوله، وروسته چې پوه شول چې سرزوري يې
کارنکوي، بيا يې ومنله چې اوؤښتئ زيان به جبرانوي، خو
کليوالو دا نه منله چې هفوی دې نور په دې سيمه کې پاتې شي،
په زيان کې مو له هفوی خخه دېرش مېږې واخيسټي، او

هفوی ته يې وویل: چې تر سبا سهار پوري دا سيمه پر ېږدی،
کنه بیا به در ته بنه نه وي.

خو کليوالو دا وړه لرله چې نن شپه هم زيان او هم نور ګته
له موښه خخه وانځلي، يعني داسي نشي چې نن شپه له خو
کليوالو خخه په یوه شپه کې غلا وکري او بیا سبا وتنبتي،
نو حکه خو تولو کليوال د پيري لپاره وو تل، په هغې شپه تولو
کليوالو پيره کوله، سبا چې مو کله د سهار لمونج وکړ، او سهار
چای مو وڅښه، نو د کوچانو خواته روان شولو، هلتہ چې
و لارو کوچان نه ول، تللي ول هغه هم ډېر لري.

XXXXXX

خو په دغې شپې زموښه یو کليوال د توبک د اور لاندې
راغه او ووژل شو، ټول کليوال هلتہ ور ټول شول، په نور
کيسه نه پوهېږم حکه زه کوچنے او چانه ور پرېښودم، چې
هلتہ ور شم، سبا ته يې د جانداد اکا جنازه وکړه، او وروسته له
جنازې خخه حاجي صيب عبدالله ګل اکا، شکور اکا، او کريم
ګل زموښه کور ته راغل، حاجي صيب وویل: چې: دا شونې
نده چې دا کار به کوچانو کړئ وي، زه داسي فکر کوم چې دا
کار د کليوالو د کوم کس دی، نو حکه موښه په پته پيره کوء،
چې گېړي ګرو.

ناظر ناول

وردان احمدزئ

په لو مری شپه هيچوک هم هلتہ رانغئ، دوهمه شپه هم
 هيچوک رانغئ، خلک هم ستوي شول او دراتلونکو شپو لپاره يې
 خو نوري دلي و گومارلي، چې په دي ډولو کې به هريوي دلي
 ته په درېو ورخو کې يو ټل د پيرې وار راته، په درېمه شپه
 خو کسان راغل چې توپکې ورسه وي، پيره دارانو د
 ودرېدو ورته وویل، هفوی ودرېدل، يو کليوال لاتین (الکین) يې
 ورنې دې کړ، چې د لاتین رېا پري ولو پده، خلک حیران شول،
 ټکه هفه غله نه ول بلکې عسکر (سرقپري) ول، د خلکو عسکر
 هم نه خوبنېدل، ټکه د عسکرو توپير له غلو سره دا وو، چې
 غلو به د شپې له خوا کوم کليوال بوته، خو عسکرو به د
 ورخې له خوا، عسکرو به زموږ مالونه نه لو قيل خو غلو به
 لو قيل، بل توپير يې دا وه، چې عسکرو به چې کوم کس له ځانه
 سره بوته، د هفه سري به مرئ او ژوندئ ورک شو، خو غلو
 به بیا مرئ ورته پېښوده، تر خو کورنۍ يې ترېنه بېغمه شي،
 له دي خبرې تېږو، خبره داسي شوه، چې دغه شپه هم په
 خير سره تېره شوه، سبا شپه بیا پيره شروع شوله، په دغه شپه
 زما پلار هم پيرې ته ولاړ، تر خو که خدای کول هفه غله او
 قاتلين پیدا کړي، کليوال قول په تمه ول، تر خو هفوی ته يې
 چې کومه لو مه اينسي ده، هفوی هفي ته دنه شي، او دوي يې

هم را گېر کري، له نېکه مرغه چې هفوی راغل، د کلي د جومات له خنگه تېرشول او د جانداد اکا کور خواته راغل چې زمونې له کور خخه غوا غلا کري، پيرداران ترېنه راقاو شول، او خلک يې قول ونيول هفوی يې زمونې غوجل کې وترل، تر خو سبا چې قول کليوال راشي بيا به د دوي په اړه له غور او سوچ وروسته فيصله (پرېکړه) وکري، چې خه ورسه وکرو.

سبا سهار تر لمانه او د سهار چای تر خبیشول وروسته ځینې کليوال او مشران زمونې د حجري خواته راروان شول، او زمونې حجري ته نتوتل، زه لارم چای مې ډېر په سختي سره راور، چې چای مې اچاوه خلکو خبرې داسي پیل کري:

د جانداد اکا زوي نسيم: زه خو وايم: دوي قول به ووژنو او ځان به ترېنه خلاص کرو، هسي هم دوي زماپلار او زمونې نور کليوال ووژل، نو ځکه خو کېداي شي چې مونې د خپل او عزيزانو بدلت ترېنه واخلو او له دوي خخه هم ځان خلاص کرو.

شکور اکا وویل: زه وايم چې: د دوي مخونه به ور تور کرو په خرو به يې سپاره کرو او په قوله ولسوالي به يې وګر ځوو.

وَدَانْ أَحْمَدْزَئِي

ناظِرْ نَاوِلِ

عَبْدَ اللَّهِ كَلْ أَكَا وَوَيلِ: زَهْ دَاسِي سُوچْ كَوْمْ چِي بَايدْ دَوِي قَولِ
وَوْزْنُو او سَپِيَانُو تَه يِي وَأَچَوْؤِ، تَرْ خَوْ نُورْ تَرِپِنَه عَبرَتِ
وَأَخْلَيِ.

حَاجِي صَاحِبْ وَوَيلِ: دَاسِي بَه وَكَرِو چِي دَقَولُو لَاسُونَه بَه
تَرِي پَرِي كَرِو چِي دَا كَارْ هَمْ لَه اسْلَامْ سَرَه سَمْ دَيِ، او هَمْ بَنَه
كَارْ دَيِ نُورْ خَلَكُو تَه هَمْ بَنَه عَبرَتِ دَيِ، حَكَه كَه مَرَه يِي كَرِو
يَوْ خَوْ وَرْخِي بَه دَخَلَكُو پَه زَرَه وَيِ بِيَا بَه يِي هَبِرْ كَرِي، خَوْ كَه
لَاسُونَه يِي پَرِي كَرِو، تَرْ خَوْ چِي خَلَكِ يِي وَيَنِي عَبرَتِ تَرِپِنَه
أَخْلَيِ.

مَوْلَوي صَيِّبْ هَمْ دَ حَاجِي صَيِّبْ خَبَرَه وَرْ تَائِيدِ كَرِهِ.

خَوْ شَفِيقِ چِي هَفَه مَهَالِ پَه اسْتَخْبَارَاتِو كَيِ يِي نَدَه درَلَوَدَه،
وَوَيلِ چِي: دَوِي بَه حَكَومَتِ تَه وَسَپَارَه تَرْ خَوْ هَغَوِي مَحاكمَه
كَرِي، او كَه چَبِرِي يِي حَكَومَتِ تَه وَنَه سَپَارَه نَوْ هَغَوِي بَه لَه
خَبَرِ بَدَه سَرَه سَمْ موْنِبِ مجرَمْ وَگَنِي، او عَسَكَرْ بَه رَأْوِلَهِي،
تَرْ خَوْ موْنِبِ وَنِيسيِ، او لَه نَيَوْلُو وَرَوْسَتَه بَه دَوِي پَه ئَحَايِ
موْنِبِ مَحاكمَه كَرِيِ.

كَرِيمْ كَلْ چِي زَمَونِبِ دَكَلي دَوكَانِدارِ (هَتِيَوَالِ) وَؤِ، چَبِرَه سَادَه
سَرَئِ وَؤِ، چِي كَله يِي دَا خَبَرَه وَأَورِبَده، كَوْمْ چَايِ چِي يِي پَه

خوله کې وو، هغه يې د کوتې منځ ته وشينده، او و يې ويل: ته
رېښتیا وايې؟ رېښتیا به داسې کېږي؟

تولو کليوالو ورپوري و خندل بيا تر خو شېبو وروسته
شفيق ورته وویل: هو! بالکل به همداسې کېږي.

خو خيره همدا خبره د کليوالو له خوا ومنل شوه او د نوي
اوني لو مرۍ ورڅي يې حکومت ته د دوى د سپارلو لپاره
و تاکله.

د شېري له خوا عسکر راغلل تول کلئ يې محاصره کړ، ځینې
کورونه يې هم تلاشي کړل، خو له نېکه مرغه زموږ غوجلي
ته چې په هغې کې هغه غله ول، او مخته يې سپئ تر لئ وو،
هفي غوجلي ته دته نشول، تر سبا پوري په کلي کې ول، سبا
سهار خو کسان چې دور بینونه او کاغذونه يې په لاسونو کې
ول، دي ځای ته راغلل، او دلته يې دېر ځایونه وکتل، بيا
مازديگر بېرته ولاړل، په سبا يې د جمعې ورڅ وه، چې کله تول
کليوال د جمعې لمانځه ته راتول شول، ملاصيې تر لمانځه
وروسته کليوالو ته وویل: تاسو خو شېې صبر وکړي موږ
تاسو تیولو ته هغه غله درښيو د غلو تر کتو وروسته به بيا
تول کورونو ته ولاړ شی.

تیولو کلیوالو غله ولیدل، خو یوه تن وویل: چې د غلو له
ډلي څخه دا یو تن د کوز کلی د خان سمندر خان کس دی.

خبره د شنبې ورځ ته پاتې وله، چې د شنبې ورځ شوه،
کلیوالو غله په موټر کې واچول او د ولسوالۍ خواته روان
شول، هفوی یې د ولسوالۍ استخباراتو ته وسپارل، هفوی
ورته وویل: موښې به له دوی څخه څېرنه وکړو، بیا به تاسو ته
خبر درکړو، چې کله یې محکمه ده، تاسې بايد محکمې ته
راشی او هلته خپله شاهدی (گواهی) ورکړی!

تیول کلیوال، چې کوم ولسوالۍ ته تللي ول، هفوی بېرته
کلی ته راغلل، او په کلی کې خوشحاله خوشحالی شوه،
کلیوالو رانګارنګ (بېلا بلې) لوښې شروع کړي.

کریم ګل به ویل: زما د سپېلنو زور خو وینې چې تیول غله
مې درته سم کړل، ما به چې لوګي کول تاسو به ویل چې: یاره
ته هم عجیبه سړئ یې، د سپېلنو یې له غلو سره څه؟

حاجی صیب به ویل: دوی بد بوټی دی، او بد بوټی بلا نه
و هي.

ملاصیب به ویل: داسی دعا کوی چې الله تعالی (جله جلاله)
مو دې له دې بلاوؤ خخه د تل لپاره نور خلاص کړي

خو کلیوال د دې خبرو په کیسه کې نه ول، ما او زما یوه
ملګرئ چې شمس الرحمن نومېده، مو نې به په ساده اصطلاح
شمسو ورته ویل، په دغه ورځ مو د ودان احمدزی دا شعر د
سندرې په ډول په زوره تکرار اووه

د ګناه پایینېت همدا وي	ټول علم ته به رسوا وي
کله چور او چپاول وي	کله قتل، کله غلا وي
د ولس پرواجې نه کړي	بیا زندان به یې سزا وي

هسي هم سبا د کريم ګل کوژده وه، او کريم ګل د کلي ډم ته
ویلی ول، چې نن به د کلي په میدان کې تر سبا پوري مېله وي،
ډول به غږوي، همداسي وشول، تر سبا پوري ځینو خلکو
اتښونه کول چا به نداره کوله، حاجي صيب، ملاصیب، د
جادداد اکا زوی او عبدالله ګل اکا او ځینې نور مشران له
میدان خخه روان شول، زما پلار هم ماته غږ وکړ، او راته یې
وویل: زویه! چابک (چتک) به ولاړ شې کورته مورته به دې
ووايې چې شين چای کېږدي، مور مې هم شين چای وکه، او ما

ناظر ناول

وردان احمدزئ

چای له ځانه سره واخیست او حجري ته مې یور، خلکو بحث
پیل کړئ وو، د کلي په شته حالاتو یې سره خبرې وکړي، تو خو
په راتلونکي کې څرنګه کولای شي، چې له داسي پېښو څخه
مخنیوئ وکړي.

د جانداد اکا زوي نسيم وویل: رائۍ داسي به وکړو، چې که
خدای وکړي، یو خو تکره ځوانان به وقاکو تر خو د کلي امنیت
سمبال کړي.

کريم ګل وویل: داسي یو کار ځکه نشي کېدای چې زموږ
کلې له خو خواوو څخه لاري لري، نو د دې لپاره باید خو ډلي
جورې شي، په هره ډله کې باید ډېر کسان شتون ولري، که
چېرې داسي وکړو، دا پيره به تر یوې میاشتې ډېر دوام ونکړي،
ځکه ځوانان به ستري او زړونه به یې ساره شي، او نور به له
دې کار څخه تېر شي.

یوه کلیوال کريم ګل ته وویل: یاره ته هم هوښیار شوئ یې،
ودې نه ویل چې دا خبره دې ځنګه په مغزو کې راوګر ځېده؟

کريم ګل وویل: اصل کې خبره داسي ده چې یو وخت زما
مور راته دا کيسه کړي او ویل یې: یو وخت په یوه ځای کې
څو کسانو په ځنګله کې کار کاوه، دوى به د شپې له خوا په

نوبت سره پیره کوله یوه شپه د دوى خخه د دوى مبنج کي
 شخوه پيدا شوه، در يم هم د دوى د یوه تن ملاتر وکر، د شپه
 هفه یو یوازي تن له ئانه سر وويل: دوى خو پيره کوي نوزه
 ولې پيره وکرم، دئ کراره ويده شو، هفو نورو په نوبت سره د
 شپه پيره وکره، خو یو وخت دواره ويده شول، سهار چې را
 پا خبدل، نو گوري چې خه خبره نشته سبا شپه هفو دواره
 پخپل منج کي هم شخوه وکره، او درې واره بېل بېل خملاستل،
 هر یوه به ويل چې هفه بل دې پيره وکري، په همدي کي یوه له
 ئان سره په لور آواز وويل: زه خو لې لري ئاي ته ئم، هلتنه
 تر سهار پيره کوم، ولې د بل چا لپاره پيره وکرم، یوه بل هم
 همداسي وويل، بيا ولاړل، دا یو کس یوازي پاتې شو، هفه دوه
 تنه چې لري تللي ول، دواره پيره کوله، یو وخت چې خوب
 پري زورور شو، نو له ئانه سره يې وويل: پرون شپه خه
 وشول چې نن شپه به وشي، کراره ويده شول، خو هفه درېم
 يې په اور کي خپله چاره و مندله او خپل لاس يې وسوخاوه،
 ترسهاره وين پاتې شو، سهار يې زره وشو چې له ملګرو سره
 روغه وکري، ئكه تو له شپه يې په وينه تېره کري وه، خو چې
 خومره چفي يې ووهلي ملګرو يې خواب ورنکر، په ئنگله کې

ناظر ناول

وردان احمدزئ

ډېر و ګر خېدہ بلاآخره یې دواړه ملګري په داسې حال کې پیدا
کړل، چې نیم بدنونه یې ليوانو خورلي ول.

کليوالو بيا و خندل، يوه وویل: نو تا پدې خبرو باور وکړ؟

له دې خبرې سره د کليوالو خندا نور هم زور واخیست، چې
په دې وخت کې حاجي صېب و تو خل، بيا ملاصېب په خبرو
پیل وکړ، خپلې خبرې یې داسې پیل کړې: خندق جګړه کې چې
کله یهودانو او قريشو سره تړون وکړ، نو پیغمبر (صلی الله
علیه وسلم) دې جکړې ته د تياري لپاره مسلمانان راټول کړل،
چې مشوره پرې وکړي، سلمان فارسي (رضي الله تعالى عنه)
وویل: په فارس کې چې کله به خلک پوه شول، چې د دې من
لبکر ډېر دئ، دوى به يوه کنده و پسته چې هغې ته خندق ویل
کېږي، او چې کله به دې من دلته را ورسېده، نو هیران به شو،
تر کندي راټېر دئ نشو.

نو ځکه خو پیغمبر (صلی الله علیه وسلم) همدا د سلمان
فارسي خبره تائید کړه، او هلته یې خندق جوړ کړ، او سره
هم وايم چې باید خندق جوړ کړو.

حاجي صېب وویل: د ملاصېب خبره سمه ده، موښې باید
داسې وکړو چې تر کلي خندق را او ګرځو او بيا هغه کومه

ناظر ناول

وردان احمدزئ

خاوره چې له خندق خخه راوتلي ده له هفي خخه به ديوال
جور کرو، چې په دې توګه به هم ديوال شي او هم خندق.

تولو کليوالو وویل: سمه ده! حاجي صيب ته خو زموږ
مشري، چې ته خه وايې هغه به کوؤ، تر جنازي وروسته به د
دې کار لپاره چمتوالي ونيسو او ان شاء الله چې، سبانه بله
ورخ به کار پيل کرو.

په کومه ورخ چې کليوالو غوبستل چې کار پيل کري، په هفي
ورخ عسکر کلي ته راغل، حاجي صيب، ملا صيب، کريم گل،
نسيم، زما پلار، د کريم گل پلار عبدالله گل اکا او حبیني نور
مشران يې ونيول او له حانه سره يې بوقتل، سبا چې کله شفيف
الرحم راغي، کليوالو ورته وویل: چې تاخو ويلى ول، که
چېري موږ غله حکومت ته وسپارو، نو هېڅ خبره نشه، او س
خو يې قول کلئ هم له حانه سره بوقته!

د شفيف الرحمن په ټيندي کې گونځې پيدا شوي، په لور آواز
يې وویل: چې کمعقله! ووايې چې چا بوقتل او چېرته يې
بوقتل؟

ناظر ناول

وردان احمدزئ

شمس الرحمن يا په ساده اصطلاح شمسو د شفيق الرحمن
ورور وؤ، ويي ويل: للل لالل لا! لا! هفه کليوال عسکرو له
حانه سره بو تلل.

شفيق الرحمن په بېرە، د ولسوالى خواته روان شو، سبا
غرمه شفيق الرحمن راغئ، او حيني پاتي کليوال يي را قبول
کړل ورته ويي ويل: خه خبره نشه! هسي سمندر خان شکایت
کړئ او ويلي يي دي، چې تاسو د هفه کسان ډبولي دي، هفوی
مو له کوزې کلا خخه نیولي او برکلي ته مو بولي دي، بيا مو
څو ورځي هلته بندی کري دي، د همدي لپاره د ولسوالى
سرتېرو زمونې حيني مشران نیولي دي، ما خپله هڅه وکړه،
څو ورځي وروسته خوشې کېږي.

شمسو و ويل: تا خو دا هم ويلي ول چې هېڅه به نه کېږي،
خو عسکرو کليوال

شفيق الرحمن په خبره کې ورولوېد: چې شه! رزيله! تا ته
چا د خبر و وار درکړئ ده، چې ومي ويل خوشې کېږي، بيا
خوشې کېږي!

شفيق الرحمن به د ورځي او شپې په ولسوالۍ کې وؤ،
بلاخره څو ورځي وروسته د دوشنبې په ورڅ کليوال

ناظر ناول

وردان احمدزئ

راخوشي شول، په کلي کي يو خل بيا خوشحالي شروع شوه،
 تر دپرو ورخو په کلي کي خوشحالي ووه، مومن داسي فکر
 کاووه، چې نور هفه تېري خبرې ورکې شوي دي، نور نه غله
 شته او نه عسکر يواحې او يواحې د کلي خوشحاله خلک به
 وي او خندا گاني خو داسي ونشول، خو ورخې وروسته دوه
 تنه عسکر راغل، حاجي صيب سره يې خبرې وکړې، يو
 کاغذ يې ورکړ، بيا يې حاجي صيب ته لاس ورکړ، غږ يې نه
 راته چې خه سره وايي، خو د لاس ورکولو وروسته عسکر
 لارل، او حاجي صيب هم د ماسختن لمانه وروسته کليوالو
 ته ويلى ول: چې بايد، ټول زموږ حجري ته راشي، زه په دي
 خبره خبر نه وم، چې پلار مې د انګر (حویلی) د دروازې (وره)
 په خوله کې غږ کړل، ځويه شين چای او گوره، راوره، ژر کوه
 چې مېلمانه راغلي دي!

ما خپل ورور ته وویل: لالا ورشه چای وروره، پلار مې
 چای غوبسته ده.

هفه وویل: څه ورکه شه! خپله يې وروره، څه کوچنې خو
 نه يې د نهو کلو هلك يې!

ما هم چاینکه او د کورې ډکه ټکری له ځانه سره واخیسته،
او لارم چاینکه مې هلته کېښوده، او په منډه په پیالو پسې
راغل، پیالې مې له ځان سره واخیستې، ورغلم ټولو ته مې
چای واچاوه، په دې وخت کې حاجی صیب هم راغئ، حاجی
صیب ته مې هم چای واچاوه، او د پلار تر خنګ کېناسته، پلار
مې ځان ته نېډې کرم او ويې ويل: زماګران ځوی ډېر
هوښيار ده، د مشرانو په مجلس کې خبرې نه کوي، همداسې
ده، کنه ځو یه؟

ماهم وویل: سمه ده پلار جانه!

کليوالو حاجي صیب ته سترګې نیولي ويې تر خو حاجي
صیب خبرې پیل کړي، حاجي صیب یوه وره توټه کوره
خولې ته واچوله، له شنو چایو څخه یې غورپ وکړ، بیا یې
خبره داسي شروع (پیل) کړه: قېره ورڅ دوه تنه عسکر راغلی
ول، هغوي ويل چې: دلته زموږ انجینهرانو سروې کړي ده،
هغوي ويل یې دې چې په دې ځۍ کې هوایي ډکر په بنه توګه
جورېدای شي، خو یوازېنى ستونزه ستاسو کورونه او
کروندي دي، د افغانستان حکومت تاسي ستاسي د ځمکو بې
درکوي، او ستاسو د کورونو په ځای تاسو ته کورنه درکوي،

دغه د حکومت له خواراستول شوئ استعلام ده، ويې گوري
 خوبنې مو نن شپه مشوره کوي او سباته خو مونې بايد هفوی
 ته ژر ھواب و وايو، ھکه چې بيا هفوی مونې ته هفه څه چې
 مو تري غوبتي وي هفوی به يې راکړي، نو ھکه مخکي تر دي
 چې هفوی بېرته راشي بايد مونې د استعلام ھواب ليکلئ وي،
 ھکه هفوی مونې ته لس ورھي وخت راکړي ده.

زما پلار وویل: حاجي صيب زما په فکر بايد داسي وکړو،
 چې خو ورھي بنه چورت ورته ووهو، له هفي وروسته به
 پېکړه وکړو.

تیلو کليوال هم د هو په اشاري سره سر و خوئاوه، بيا ملا
 صيب او حاجي صيب هم وویل: بكل! دا ډېره بنه خبره ده،
 مونې به همداسي کوؤ.

xxxxx

د هفو لسو ورھو څخه پنځه ورھي يې ډېري په خفګان
 تېري شوي، بيا په شپږمه ورھه، سلام چې د خو کلو راهيسي
 په بسار کې او سپده، کلي ته راغئ، ما چې ولید ورته ومي ويل:
 ته خوک يې؟

ناظر ناول

وڈان احمد ذئ

هغه را ته وویل: سلام! خو و دی نه وویل ته خوک یې؟

ما ورته وویل: زما نوم احمدزی ده، د دی کلې او سېدو نکې

٦

سلام وویل: زه هم د دې کلي او سپدونکئ یم، د کريیم گل
ورور یم، خلک را ته سلام گل وايي، خوزه، خان ته يوازي
سلام وايم، هسي و دې نه ويل، چې کور کلي کې څه کيسې دي؟

ما ورته وویل: هېچ بس خو ورخى مخكى له كابل خخە دوه
سرقپري راڭلي ول ...

چې کیسه یې واور پدە، راته یې وویل: سمه ده گرانه! ته دېرە
هوبنیار یې، چې غټ شې له تا خخه به غټ فتنه جوړ پېي، زه
اوسمی خپل کور ته حُم، د خدای په امان کو چنيه!

د شپې خپل کور کې غړې دلی وو، بیا سبا غرمه بیا زموږ په کور کې غونډه شوه، په غونډه کې تر ډېرو خبرو وروسته داسې پرېکړه ونیول شوه، چې کلیوال به په استعلام کې ورته د ځمکې د تسلیمولو په بدل کې بايد موږ ته په شهرنو کې کور راکړي او یا هم د هغې بیه راکړي، د استعلام په ځواب کې مو هم همداسي ولیکل، بیا هفوی هم له ډېر څه جراو بحث څخه

ناظر ناول

وردان احمدزئ

وروسته داراسره و منله چې د هفو ځایونو کې د کورونو بیه
ورکوي، خو تاسې به هم په یوه میاشت کې ټول کلء او ځمکې
تشوی.

چې پنځلس ورځې تېري شوې، حکومت زموږ کليوالو ته د
ځمکو او کورونو پيسې ورکړي، زما پلار په شاه شهید کې کور
واخیسته، له هفې وروسته زموږ کليوالو چا خپل دروازې
وېستلي چا خپل بامونه لوڅول، او چا هم خپلې ونې او باغونه
وهل، او په کابل کې یې چې کوم کورونه ول، هلتہ یې وړل
ترڅو بیا یې په ژمي کې د سون توکو پر ځای وکاروی، موږ
هم خپلې کړکۍ، دوازې، لرگي، ځینې ونې او چnar له ځانه
سره یورل، په کومه ورڅ چې موږ ته پيسې راکړل شوې، په
هفې ورځې به سباد داوؤد خان په ځای ترکئ کېناسته، موږ
چې کله کده وکړه، نو هلتہ په کابل کې ډېر بدلون راغلئ وو،
زمونې ټول کليوالو په کابل کې کور واخیست خو د پخوا په
شان، هغسي لوبي نه وي، د یوبل کور ته تګ او راتګ، کيسې او
ملګرتیا نه وه، په کابل کې زموږ ملګري هفوی ول، چې په
ورڅ کې به مو ورته دوه یا درې سلامه اچول، هسي د دې
لپاره چې موږ به ډېر سلامونه اچول، ځينو خلکو به راته

وَدَانْ أَحْمَدْزَئِي

ناظِرْ نَاوِل

دهاتي هم ويل، خو ما د دي خبر و پروا نه كوله، مور به مي هم
 له كوره خخه د چېر وخت لپاره دباندي نه پرېنسودم، او تل به
 يې راته ويل: زويه! چېر دباندي مه حه دا کلئ نده، دا د کابل
 بسار ده، دلته به ورک شې، يا به هم له کومې بلې پېښې سره مخ
 شې.

توله ورخ به په کور کې ناست وم، يوازې بسوؤنخې ته تلای
 شوم، بس نور بل داسې ځای نه وؤ، چې زه دې ورشم، بس له
 بسوؤنخې خخه چې به رخصت شوم ترو به کورته را تلم، د دې
 لپاره به په کور کې وم، چې مور او پلار به مې ويل باید درس
 ووايم، خو په داسې ځای کې درس کله ويل کېده، دا هغه کلئ
 نه وؤ، چې به هغه بسکلې او پاکه، له عطر ډکه او تازه هوا پکې
 چلپدہ، په هر ځای کې به يې داوبو چینې وي، شا او خوابه يې
 غرونه ول، نور هغه د غواگانو شودې نه وي، د ورخې هغه
 پنځه بادام به نه ول چې زموږ ماغزه به يې قوي (زورور) کول
 او نه هم هغه شنه پتېي وؤ، چې موږ به ونو تر سیوري لاندې
 درسونه ويل، دلته خو يوازې راديو وه، چې له ماسپېښين
 خخه تر ماسختن پوري به مې اور ٻدله، نور چې به د راديو په
 اور ٻدلو سترئ شوم، بيا به خمالستم، ورخې همداسي ټېر ٻدې

ناظر ناول

وردان احمدزی

يو وخت هغه وخت چې حفیظ الله امین په تخت باندې ناست
 وو، زه په لسم ټولگۍ کې وم، زموږ د ادبیاتو استاد نوئ دې
 بسوؤنځي ته راغلې وو، د به تل د روسانو او د کمونیستانو
 صفتونه کول، د کمونیزم صفت به یې کاوه، ویل به یې:
 کمونیزم یو داسې نظام دئ، چې پادشاه او عام وکړي پکې یو
 شان دی، د کمونیزم نظام ژوند ډېر بسلی ده...

د روسانو په اړه به یې ویل: شورویان له کلونو راهیسې
 زموږ د هیواد او زموږ د خلکو مرسته کړي ده، کله چې
 دا ووڈ خان په افغانانو باندې ظلم پیل کړ او د خلق ګوند سره
 یې خیانت وکړ، روسيې د خلق ګوند سره مرسته وکړ، د
 دا ووڈ خان حکومت یې چپه کړ او د خلقیانو حکومت یې
 جوړ کړ، چې نوم یې هم جمهوري خلق افغانستان پري کېښود
 او مرستې یې او س هم دوام لري، پر راقلونکي کې به هم دوام
 لري.

زموږ د ټولگۍ ډېر شوخ زده کوؤنکي احمد احمدیار وویل:
 بساغلې بسوؤنکیه! ومو نه ویل چې دا ووڈ خان څه خیانت کړئ
 وو؟

بسوؤنکي په ډېر نوم انداز سره وویل: داوؤد خان د خلق
 گوند سره دا خیانت کړئ وو، چې خپله داوؤد خان د خلق
 گوند په مرسته واک ته ورسېده، خو خو ورځي وروسته يې
 له امریکا سره اړیکې تینګې کړې، بیا خو ورځي وروسته يې د
 خلق گوند د مشرانو د نیولو حکم صادر کړ، نو ځکه خو هم د
 خلق گوند د اتحاد جماهر شوروی په ملاتړ په داوؤد خان
 کودتاه وکړه، او له واکه يې لري کړ.

زمونږ ټول کال په دې کې تېر شو، چې بايد عامه ګته په نظر
 کې ونیسو، تر ادبیاتو مو د لېن او مارکس اصول ډېر زده کړي
 ول، د افغانستان علماء مو دو مره نه پېژاندل، خومره مو چې د
 کمونیزم علماء پېژاندل، خو کله به چې مونږ ترې نه پونته
 وکړه چې د حفیظ الله امین او تر کې تر منځ خه تېر شوي ول،
 او لامل يې خه وو، نو خبره به يې تېروله، مونږ هم نه پوهېدو
 چې ولې، تر خو مونږ په دو ولسم ټولکې کې وو چې اتحاد
 جماهر شوروی په افغانستان باندې یړ غل وکړ، زمونږ
 ګاونديان به د شپې له خوا بامونو ته ختل او په شعار ونو باندې
 به سر ول، زما به نور زړه په تنګدې، او کله کله به د موچې
 ماما خواته ورقلم، وروسته داسې آموخته شوم، چې له غرمې

ناظر ناول

وردان احمدزی

خخه به تربکا پوري له موچي ماما سره و م، هفه داسي سري
 وؤ: د ملي بسو له تم حاي سره به ناست وؤ، كله به يي پخوانى
 كيسى راته كولي او كله به يي قاریخ راته بياناوه، كله به يي
 شعرونه راته ويل او كله به يي توکي كولي كه رينستيا درته
 ووايم دېر پوه او ساعت تېرە سري وؤ، په ما باندي حكه دېر
 گران وؤ، حكه كه به غمجن و م، كه خفه و م، كه پرېسانه و م او
 كه به مریض و م، نو موچي ماما ته به راتلم، كه صفا درته
 ووايم، نو د هر مریض دوا(درمل) ور سره و ه، بې له مرگه، هسى
 يوه ورخ زما معدې دېرسخت درد کاوه، ده راته يي وویل: چې
 هيلىنى (نعا) په او بو كې ووېشوه، بيا حنى يو گيلاس و خبنه،
 انشالا(ان شاء الله) بنه به شې.

چې دا کار مې وکړ بلکل روغ او جوړ شوم.

يوه ورخ دته يو کس راغئ او ورته يي وویل: زما دا بوقيونه
 شکېدلې دې، وې گندې، سري دېر بنه اخلاق لرل، بکلي او
 پاكې جامي يې اغوسټې وې، ماته يې اشاره وکړه، چې گوبې
 ته شه، زه لې گوبنه شوم او بيا يې وویل: حوانه! خه کار کوي؟

ما په کرار غږ سره وویل: د دولسم ټولګي زده کوؤنکي يم.

سرۍ وویل: نور خه کار کوي؟

ما ورته وویل: هېچ، بس دلته له موچی ماما سره ودرېږم.

سری وویل: نوم مې گلاب ده، او په قلاچه کې مې دوکان ده،
که دې زړه ووچې کار وکړې هلتہ راشه، زه تاټه یو کار در
کولئ شم ساعت به دې هم تېروي، او پیسيې به هم ګتې، خه
پکې وايې؟

زماسری خوبن شو، بنه سری راته بسکاره شو، سبا چې له
ښوؤنځی څخه راوو ټم، د گلاب خان دوکان خواته ورغلم،
چې کله هلتہ ورسېدم، سلام مې واچاوه، په لوړۍ سر کې یې
فکر نه وو، خو وروسته چې یې راوکتل، راته یې وویل: راچه
دننه دوکان ته ترڅو به په دروازه کې ولاړ یې؟

زه هم هلتہ کېناستم (کېنېناستم) او هغه راته چای واچاوه،
پیاله یې رامخته کړه، وویل یې: چای و چیکه (و څښه) نورې
خبرې به بیا سره کوو.

چې چای و مې و څښه ده راته وویل: څوانه که زه تاټه د
میاشتې یو ساګون درکړم، ته له ماسره شاګردي کوي؟

ناظر ناول

وردان احمدزئ

ما ورته وویل: ولی نه گلاب کاکا! سر له سبا خخه ستا
 شاگرد یم، چې کله له مكتب خخه را رخصبېم بس ترو به ستا
 دوکان ته را حم او له تاسره به په دوکان کې مرسته کوم.

سبا چې کله راغلم، گلاب وویل: رینستیا ټوانه ما در خخه
 پونتنه هم ونه کړه، چې ستا نوم څه ده؟ خیر فکر وکړه چې
 اوس مې وکړه.

ما ورته وویل: زمانوم احمدزئ ده.

گلاب بیا زیاته کړه: ستا پلار څه کار کوي؟

ما ورته وویل: زما پلار د کابل بسار د پوهنې ریاست کې کار
 کوي.

گلاب بیا پونتنه وکړه: ته کوم ګوند کې یې؟ په خلق کې که
 په پر چم کې؟

ما ورته وویل زه نه په خلق کې یم او نه هم په پر چم کې اصلاً
 ماته دا ګروپونه خوند نه راکوي.

گلاب بیا راته په یوه عجیبه انداز سره وویل: دا سرو جندو
 (بیر غونو) والا پېژنې چې خوک دي؟

ما ورته وویل: نه خه یې پېژدم، بس دو مره ترې خبر یم چې
شور ویان دئ او خلک هم وايی چې دوى شورو ویان دي.
گلاب خان وویل: بلکل همداسې ده، پوهېږې دوى خه
غواړي؟

ما ورته وویل: دوى غواړي چې زموږ هیواد جوړ کړي، یو
ډېر نسه نظام جوړول غواړي، داسې نظام چې د عادي مأمور
او د ریس جمهور (ولسمشر) توپیر پکې نشه، دواړه یو ډول
خواړه خوري، په هغه نظام کې که یوه کس مجرد وي او که
واده سوئ دواړه په یوې اندازه کار کوي.

گلاب خان راته نور خه ونه ویل، خو ورځې نورې هم موږ
د سیاست په اړه خبرې سره ونکړې، نورې خبرې به مو کولي
کيسې به مو کولي خو د دین او د سیاست په اړه مو خبرې
نکولي، وروسته له یوې اوښ بیا گلاب خان وویل: ته ریښتیا
وايی چې هفوی د افغانستان جوړول غواړي؟

ما ورته وویل: هو! خود ریښتیا وايم، او که زه ونه وايم هم بیا
هم خبره همداسې ده!

گلاب خان وویل: اصل کې خبره داسې نده، شورویان
غواړي چې له مونږ څخه غلامان جور کوي، خپل استعمار
او بد کري، خپل کمونيستي نظام پراخ کري، او امپرياليزم ته
ماته ورکري، خو زمونږ د هيواد ساقل زمونږ دنده ده، زمونږ
د پلرونو او نیکونو پرمهال انګرېزان راغلي ول، هفوی مو له
مکناتين څخه تر ډاکټر برایدن پورې ټول، مردار کړل او س
دوی هم مردارو، که ستا خوبنه وي، نو ته هم کولای شي چې
له مونږ سره په دې کار کې مرسته وکړي.

ما د هفه د خبرې په پري کولو سره وویل: سمه ده! چې
هفوی د افغانستان د ورانۍ او بیا یې بېرته په خپله نخچه
(نقشه) جورول غواړي او مونږ باید د هفوی مخه و نیسو خو
ودې نه ویل چې خنګه به یې مخه نیسو، زه او ته په یوازې او
که نور څوک هم په دې کار کې له مونږ سره مرسته کوي؟

گلاب خان وویل: بلکل هفوی غواړي افغانستان وران کري
او بیا یې په خپله نخچه جور کري، مونږ باید د هفوی مخه
و نیسو هسي که مونږ مره شو شهیدان يو او که چېرې ژوندي
پاتې شولو، نو غازيان يو، په دواړو لارو کې بریالي يو.

ناظر ناول

وردان احمدزئ

ما ورته وویل: په دې خبره خو زه هم پوهېږم، خو ما تاکه
وویل، چې مونې باید خه او څنګه وکړو، په یوازې خو نشو
کولای چې د هفوی مخه و نیسو څوک له مونې سره مرسته
کوي؟

ګلاب خان وویل: زه تا د جماعتی اسلامی دفتر ته بیايم، او ته
هلته خپل نوم ثبت کړه، هفوی به تاکه دنده درکړي.

سبا چې له بسوؤنځی څخه رخصت شوم، بیا د ګلاب خان
دوکان (هتي) ته ورغلام، سلام مې ورته واچاوه، هفه چې زه
وليدم دوکان يې بند کړ او له ماسره روان شو، دواړه د
جماعتی اسلامی افغانستان دفتر ته ورغلو، هلته ګلاب خان
خپلې خبرې داسي شروع (پیل) کړې: دا هلك به تل د بسو د تم
ځای تر څنګ له موچې سره ناست وو، او س غواړي چې له
مونې سره یو ځای شي.

د جماعتی اسلامی په دفتر کې زمانوم ثبت شو او دا دنده يې
راکړه چې باید بېرته د موچې ماما څنګ ته ورشې او نور به له
هفه سره کېښې او ګورې به چې څوک په دولت کې دې، هفوی
به څارې تر کوره به يې ورپسې يې، چې کله دې د څوکسو پتې

پیدا کړي بیا به د زموږ دفتر (د جماعت اسلامي افغانستان

دفتر) ته معلومات راوړي.

سېا له بنوؤندۍ خخه وروسته د موچي ماما سره ناست و، تر مازديگر پوري خه خبره نه وه، مازديگر يو صيم منصب (صاحب منصب) له موټير خخه راكته (رابنكته) شو، زه يې په تعقیب کې و، تر کوره پوري چې ورسېده، نو د کور پته مې بنه په ذهن کې وسائله، بیا چې کله کور ته ولاړم، هلته مې په كتابچه کې ولیکله، دې کار ته مې خو ورځي دواام ورکړ، بیا مې د جمعې په شپه ټوله كتابچه د جماعت اسلامي دفتر ته یورل، هلته مې هغوي ته وسپارل.

ګلاب هم هلته ناست و، د جماعت اسلامي د دغه دفتر مشر، راته وویل: دغه کسان چې تا د دوى معلومات موږ ته راکړل، دوى ټول کمونیستان دي، او سستا دنده دا ده، چې دوى ووژنې.

تر خو ما خپله خوله خبرو ته جوړوله، ګلاب خان وویل: نه! دئ دې همدي کارتنه دواام ورکړي، دا کار بل چاته وسپاره، چې دا کمونیستان مردار کړي، دئ دې خپل استخاراتي کارونو ته دواام ورکړي.

ناظر ناول

وردان احمدزی

هغوي هم دا خبره ومنله، او ماته يې وویل: ځه ته خپل کارته
دوام ورکړه، خپل کار کوه او هیواد ته خدمت کوه.

د استخباراتي کارونو داسي مصروف (بوخت) کړئ و م، چې
ډېر کله به بسوؤنځي هم راخڅه پاتې وو، درسونه خو لا څه
کوي، هسي هم د جمعيت اسلامي افغانستان ګوند د کابل د
دفتر مشر به راټه ويل: یاره! ډېر د بسوؤنځي په اړه فکر مکوه،
دا مسعود او ګلبدین چې ویلئ څه ګته يې کړي ده؟ او س له
تاسره په یوه کتار (قطار) کې دي، ته د کمونیستانو کورونه پیدا
کوي، او مسعود يې وزني، بس همدا توپير درکې دي.

نو ځکه خو زه هم دو مره د درسونو په غم کې نه و م، په
همدي کې یوه میاشت تېره شوه، یوه ورځ زموږ په بسوؤنځي
کې د درې ورځو لپاره د بسوؤنکو ناسته و ه او په ننګر هار کې د
جمعيت اسلامي د خاصو (ځانګړو) غړو غونډه و ه، خبره
داسي و ه، چې د بسوؤنکو د ناستې په دویمي ورځ د جمعيت
اسلامي د خاصو غړو ناسته و ه، او زموږ مكتب خو د
مالیمانو (ښوؤنکو) د ناستې لپاره رخصت و ه، نو ځکه خو زه
هم د جمعيت اسلامي د خاصو غړو غونډي ته چمتو شوم، ما
د جمعيت اسلامي د دې دفتر مشر ته وویل: وروره! سمه ده

وردان احمدزی

ناظر ناول

زه هم غوارم چې په غونډه کې گډون وکړم، آیا زه هم کوລای
شم چې گډون وکړم؟

د دفتر مشر وویل: نه! ته نشي کوລای چې په هغې غونډه کې
گډون وکړي، ته باید خپلې دندې ته دوام ورکړي او ته خو
نشې کولئ چې خپل مكتب پرېږدي.

ما ورته وویل: خو مكتب رخصت دی!

د دفتر مشر وویل: چې ومي ويل چې نشي تلای بیا نشي! په
خبر پوه شوي؟

ما خه ونه ويل زره مې وؤ چې له دفتر نه ووؤم او د موچې
ماما خواته ورشم، خو چې د دفتر دروازې ته ورسېدم، د
دفتر مشر را غږ کړل، سمه ده! چې دومره شوقي يې، کوລای
شې، چې په دغې غونډې کې گډون وکړي، خو پام کوم سبا
ما سپښين باید دوھ بجي د ننګر هار په بهسودو کې اوسي په
هغه حې کې چې کوم دفتر دی، هغه خو دې ليدلې ده؟ هغه
چې تېره جمعه ته او مسعود ورغلې وي؟ هلتہ غونډه ده.

سبا د دوؤ بجو پرخای یو ولس بجي مې هلتہ خان ورساوه،
حکه ما ويل چې ناوخته نشي.

ناظر ناول

وردان احمدزی

هلهه مې چې خپل ساعت (کړی) ته وکتل نو لا غونډې ته دېر
 وخت پاتې وو، نو حکه خوزه یوې کوتې لارم، ما ويں مخکې
 تر دودې به یو خه خوب او آرام وکرم، لې گرمي وه او لې ما
 سفر کړئ وو، نو حکه خو مې دېره گرمي شوې وه، په همدې
 کوتې کې مې چې تشناب ولید، تشناب ته نتوتم ما ويں غسل
 به وکرم، په کوزه (لوټکه) کې مې نوې او به واچلې چې د دوؤ
 کسانو غږ راغئ، چې فارسي خبرې یې کولي، لې مې پام ورته
 ونيوه، ګورم چې مشر او مسعود ده، د دغه حې د فتر مشر
 زړه وو چې خه ورته ووايي، کېدای شي دا به یې ورته ويں:
 چې زه دلته راغلئ یم؟

خو مشر دېر په غوصه په فارسي ژبه ورته وويں: له لاري
 خخه لري شه! دېري خبرې مکوه حه ورک شه!!!

ما مخکې هم مشر ليدلئ وو، خو دومره په غوصه مې کله
 هم ليدلئ نه وو، مشر دېره حوصله لرله، هېڅ پوه نشوه چې دا
 حلې ولې دومره په غوصه وو.

بشر مسعود ته وويں: دېره مهمه خبره دا نده چې سورويان
 دې له افغانستان خخه وو حې، تر تیولو مهمه خبره داده چې
 باید حکومت د پښتنو له لاس خخه د قل لپاره وو حې، او زموږ

لاس ته راشي، حکه دوي تل په مونږ ظلم کري ده، او مونږ په دوي رحم کري ده، او س وخت داسي ده چې مونږ به په دوي ظلم کوؤ، او باید د دوي څه له وسه ونشي، مونږ باید د حزب اسلامي افغانستان د پراخېدو مخه ونيسو او د هغه پرځاي باندي باید مونږ پراخ شو، خو تر قولو مهمه ده دا چې تر خو چې شورويان نه وي وتلي باید د قولو گوندونو په منځ کې اتحاد موجود وي، حکه که اتحاد نه وي نو بیا نشو کولای چې شورويان له هيواد څخه و باسو او که شورويان له هيواد څخه ونشو باسلئ، نو بیا امريكا هم مونږ سره خپلې مرستې دروي چې دا کار به نه یواخې زمونږ، بلکې د قولو په زيان وي.

دوي ډېري نوري خبرې هم وکړې، خو زما ورته هېڅ پام نه وو، ما یواخې د هفو خبرو په اړه سوچ کاوه چې دوي مخکې کړې وي، د دې خبرو په اورېدو زما په سر کې سوچونه پیدا شول او د سوچونو په پیدا کېدو سره زما په سر درد شو، لې وروسته زه هم ور غلام د ډوډۍ دخور لو لپاره ډوډۍ مې لې څه و خوره، هسي مې سر هم خوبېده او زړه ته مې هم نکېده، زړه مې راته ويل چې له دې څایه څخه ووڅه او سیده کورته ولاړ شه، خو بیا مې هم حوصله وکړه په غونډه کې مې ګډون

وکړ، یوازې دا خبرې زما د خفګان لامل نه وو شوئ، بلکې له هغه سره سره دا خبره هم زما د خفګان لامل شوئ وو، چې ما به کوم ليستونه او آدرسونه (پتې) ورکولي هفوی به یوازې هغه کسان وژل چې پښتنه به ول او کوم کسان چې به پښتنه نه ول هفوی به یې نه وژل، درېم دا چې هفوی به ماته ويل: خپله دنده ترسره کوه، مكتب (بسوؤنځي) باندي خه کوي؟ مسعود چې مكتب ويلى خه گته یې کوي ده؟ خو هغه ده، هغه هم له تاسره په یوې ډله کې ده، خو سهیل چې فارسي ژبي وو، هغه ته به یې ويل: چې ته خپل درس وايه، په دې کارونو کې ډېره گوټې مه وه او پام کوه چې مكتب خوشې نه کري! چې غونډه تېره شوه، نور مابسام وو، زما هم طبعت ډېر جور نه وو، نو حکه مې شپه هم هغلته د جمعیت په دفتر کې تېره کړ.

سباسهار وختي مې له نګړه هار څخه د کابل په خوا حرکت راوکړ، یوؤلس نیمي بجي کورته ورسېدم، ډودۍ مې و خوره، تر هېږي وروسته مې سر کېښود ویده شوم، هسي خو ما ټوله شپه خوب نه وو کړئ، حکه ټوله شپه په سوچونو کې پروتوم، مازديگر مهال وو، چې له خوبه پورته شوم (پاڅېدم) مخامنځ د

ناظر ناول

وردان احمدزئ

موچی ماما خواته ور غلام، خو نه پوهدم چې خنگه د خپل زره
 راز ور سره شرييک کوم، حکه چې په زره کې مې رنگارنگ
 خبرې تېرېدي، ما ويل چې اوس به موچي ماما راته وايي: بنه نو
 ته ترا او سه پوري به د همدي کارونو لپاره دلته ودرېدلې؟

او همداسي نوري ډېري خبرې، هسي خوزه نه پوهېم، چې
 نورو ته د خپلو دردونو ويل به بنه کار وي او که بد؟ خو په دي
 پوهدم چې که خپل دردنه نورو ته وايي، نو تر ډېره حده
 پوري سپکېري، له ما خخه لاره ورکه وه، چې خنگه ور ته ووايم
 او که بېخي (له سره) ور ته ونه وايم، په همدي سوچونو کې وم،
 چې موچي ماما ته ور ورسدم، موچي ماما ته مې سلام
 واچاوه، موچي ماما حواب راکړ، له حواب وروسته تر نيم
 ساعت پوري بوخت وو، وروسته چې وزګار شو، ماته يې چې
 وکتل را ته يې وويل: خه خبره ده، چې دو مره غمجن او تروش
 ناست يې؟

ما ور ته ته ټوله کيسه وکړه، تر هغې وروسته ده وويل: هېڅ د
 تشویش خبره نده، بله دا چې کېدای شي چې اصلأً د تاجک او
 پښتون خبره نه وي، بکلي ډېر هغه کسان چې تا د هفوی پته دوي
 ته ور کړي، هفوی به په دولت کې کار نه کاوه؟ يا که کار يې هم

وردان احمدزی

ناظر ناول

کاوه، نو په ملکي برخه کې به يې کاوه؟ نو ځکه به هفوی پرېښي
وې.

ما ورته وویل چې: نه ماچې کوم کسان تعقیب کړي ول،
هفوی ټول هم دولتي ول او هم نظامي، بله دا چې ما یوازې
هفه وخت تعقیبول چې نظامي جامي به يې په تن وي، خو
هفوی یوازې هفه کسان وژل چې پښتنه ول.

هفه راته وویل: هېڅ خبره نده، زه به دې د حزب اسلامي
دفتر ته بوئم، وبه گورو، چې هفوی درته خه وايي.

ما ورته وویل: سمه ده! لار خوبه شو، خو ودې نه ویل کله؟
موچې ماما راته وویل: سبا چې له مكتب څخه رخصت
شولي، ماقه راشه د مابسام شپږ بجي به د حزب اسلامي دفتر
ته ورشو.

سبا چې له بنوؤنۍ څخه رخصت شوم، مخامنځ د موچې
ماما خواته ورغلم، موچې ماما ته مې وویل: ماما زه راغلم، له
خیره سره شپږ بجي به ټو.

موچې ماما راته وویل: سمه ده! ته صبر کوه، انشالا چې
وربه شو.

چې پنځه نیمې بجې شوې، د حزب اسلامي دفتر خواته
 روان شولو، چې د حزب دفتر ته نتوتلو، نو موچې ماما سلام
 واچاوه، زه هم نتوتم، هلته یو کس ناست وو، تصبح یې اچولي
 چې خنګه یې موښ دواره ولیدو، نو پورته شو، د سلام ځواب
 یې راکړ او بیا یې موچې ماما او ماته لاس راکړ، موښ ته یې د
 کېناستو بلنه راکړه، موښ هم کېناستو، موچې ماما خپلې
 خبرې داسي پیل کړې، دا هلك به هر وخت زما تر خنګ
 کېناسته، چې به کله خفه وو، یا به غمجن وو، یا به په تشویش
 وو، تل به له ماسره ناست وو، یوه ورڅ یو کس د ګلاب په نامه
 راغئ او دئ یې لې څه گوبه کړ، د جمعیت اسلامي دفتر ته یې
 وباله، دئ هم هلته ورسه ولاړ، د جمعیت اسلامي په ګوند کې
 یې نوم لیکنه وکړه، خو بلاخره موچې ماما زما په اړه تول
 معلومات، هغه (د حزب دفتر مشر) ته ورکړل، هغه له ما خخه
 پونتنه وکړه: ودې نه ويل چې په جمعیت اسلامي که څه دنده
 په مخ کې لري او څه دنده کوي؟

ماورته وویل: داسي فکر وکړۍ، چې زه د جمعیت اسلامي د
 استخاراتو غږي یم.

هغه راته وویل: احمدشاه څه کاره ده؟

ماورته وویل: هفه زمونږ د دلې مشراو هم دا ډول، قاضي
ده، یعنې د هفه کار دا دئ چې د کومو کسانو لېست چې زه
ورکوم، احمدشاه د هغوي په اړه پېکړې کوي، که یې خوبه
شوه وژني یې او که یې خوبه شوه، خوشې کوي یې.

هفه راته وویل: زه نشم کولای چې تاته د غړیتوب کارت
درکړم، خو په دې نېدې وختونو کې زمونږ غونډه په پېښور
کې دا پېښې، مو خو ورځې تر غونډې مخکې تاته خبر
درکوؤ، چې کله مو خبر درکړ، ته به ننګرهار ته راشې، له هفه
حای خخه به بیا مونږ تا ورسوؤ، ته به له مشر سره خبرې
وکړې، تر هفه وروسته به مشر ستا په اړه پېکړه وکړي.

ما خپل سر د هو په معنۍ وښوراوه، له دفتر خخه راوو تو،
تر یوه حایه پوري زه او موچې ماما یو حای و لارو تر هفه
وروسته بیا ماله موچې ماما سره خدای په امانی وکړه، زه
کورته ولاړم، تر چهارشنبې پوري څه خبره نه وه، ما خپل
کشفي معلومات ټولول، د چهارشنبې په ورڅ موچې ماما
راته وویل: سبا ته یې غونښتې یې سبا مازديگر له جلال آباد
خخه حرکت کوي، نو حکه خو باید همدا اوس حرکت وکړې.

ناظر ناول

وردان احمدزی

زه هم مخامخ کورته ولارم، مور مې په کور کې وه، خو پلار
 مې دندې ته تللې وو، زه ولارم خپل کالې مې بدل کړل، او بیا
 مې له مور څخه یو خوروپې راوخيستې، د جلال آباد خواته
 مې حرکت وکړ، چې کله درونتې ته ورسېدم راپه یاد شول،
 چې ما خو له موچې ماما څخه پوبتنه ونکړه، چې هفوی په
 کوم ئې کې پیدا کولې شم، خو خبره ډېره بنه مخکې تللې وه،
 ځکه کله چې زه جلال آباد ته ولارم، د موټر په وروستي تم
 ځای کې د حزب اسلامي د کابل د دفتر مشر ولاړ وو، هغه یو
 بل کس راوښود، هغه ته یې وویل: دئ پېښور کې زموږ دفتر
 ته بو ځه!

چې له هغه سړي سره د دفتر له مشر څخه رخصت شولو،
 زه او سړئ دواړه یوه موټر ته وختلو، په هغه موټر کې اته
 کسه ناست ول، موږ چې وروختلو، نو یو خو دقیقې نوري
 هم موټر ولاړ وو، تر هفې وروسته موټر ډک شو، او د تور خم
 په خوا و خو ځېده، چې کله تور خم ته ورسېدو، نو له موټر
 څخه رابکته شولو، لارو د پېښور موټر ته وختو، هلته په
 موټر کې ناست ولو، تر خو نيمه شپه به وه چې موټر په یوه
 ځای کې ودرېده، ډرېور وویل: بساغلو! دا وروستي تم ځای ده،

زه او هفه کس چې له ماسره وو، يو خواته ولاړو، هفه د یوې
کوټې در واژه خلاصه کړه، دواړه هلته ننو تو، شپه مې هلته
تېره کړه، سهار چې راپاڅېدم، گورم چې پوره اته نیمي بجې
دې، دباندي وو تم، قتي (بیت الخلا) ته ننو تم، هلته مې خپل
حاجت پوره کړ، تر هفي وروسته بېرته لاړم، په تشناب کې
مې او دس وکړ، او د سهار د لمانځه قضايي مې راوګر ځوله، تر
هفه وروسته بېرته د باندي وو تم، چې بسته او پورته مې
وکتل، دغه ځای داسي نه بسکار ېده، لکه چې یو بسار دې وي،
داسي بسکار ېده لکه یوه پوځي هډه چې وي، لې بسته ولاړم،
څه گورم چې ځینې کسان ټمرین کوي، وسلې دې، رقم رقم،
زړې پراشوت توپکې پکې بېخې دېرې دې، بېرته کوټې ته
راوګر ځېد، څه گورم چې ملګرۍ مې هم په کوټه کې دې،
هفه راته وویل: ځوانه څه دې کول، د دباندي ځای ننداره دې
کوله؟

ما لو مرئ د هو په معنۍ سر و بسوراوه، بیا مې ورڅخه
و پونستل: ربستیا ودې نه ویل چې دا کوم ځای ده؟

هفه راته وویل: دا خړ ډنه ده، د حزب اسلامي یو تر تولو
مهم مرکز او د مجاهدینو د روزلو مرکز.

ما ورتە وویل: موون بە دلتە خە کوؤ؟

هغە راتە وویل: هېڭىش بىس يو خۇ شىپى پكى تېرۋە او ترەھەفى
ورۇستە بىالە مشر سره گورى او بىا تاسو پوهېرى او مشر.

پە دې كىمپ كى گر خېدم، يوپى خواتە ولارم، هلتە د و سلو
لو يە دېپۈع وە، هلتە نتو قم، خە گورم چې ھىينى و سلىپى يوپى
خواتە پىرتى دى او ھىينى بلى خواتە، خو پە يوپى خبىرى پۈھە
نشوم، هغە دا چې كومى و سلىپى يوپى خواتە پىرتى وي د
ھفوئى پە ما دل بلى خواتە ھەم پىرتى وي، نو د دېپۈع لە مسۋەل
خخە مىپى و پۇنىتىل: سلام عليكم و رورە! و دې نە ويل چې دا
و سلىپى خنگە نىمە دې خواتە پىرتى او نىمە ھەپى بلى خواتە؟

هغە راتە وویل: و عليکم السلام گرانە و دې نە ويل تە خۈك
يې؟ دلتە خە کوي؟ رىبىتىا و دې نە ويل چې دېپۈع تە خنگە
ننو قى ساتونكى خنگە دىنە پېپىو دې؟

ما ورتە وویل: زە دلتە د دې لپارە راغلىء يەم، چې بايد لە مشر
سرە و گورم او حزب غرى شەم، پاتى شوھ، دلتە ھخوا او دېخوا
گر خېدم، بىا يو وخت دلتە نتو قم، پە دروازە كى چې كوم
ساتونكىي ول ھفوئى راتە وویل: خۈك يې چې غوارى دىنە
و لار شى؟

ما ورته وویل: په تاسو یې خه؟

بس هغوي هم نور خه ونه ويل او زه هم دنه شوم، بس
همدو مره.

بيا د ډيپو ع مسوؤل راته وویل: سمه ده زما نوم جمييل دئ،
زه دلته د ډيپو ع عمومي مسوؤل يم، هو رينستيا ته ويل دا
وسلې ولې بېلې بېلې ايښي دي، اصل کې خبره داسي ده، چې
دا نيمې جورې دي او دا نيمې خرابې دي.

xxxxx

زه خو هسي هم د ريشکو (رېکشا) انجينر او مستري وم، بس
ور غلم له خرابو ټوپکونو څخه مې يو راوخيست خلاص مې
کړ، د ماشي ستني یې ستونزه لرله، يو بل خراب ټوپک مې هم
راوخيست، چې د هفه د ماشي ستنه مې هم را ووېسته نو
ډادمن شوم، چې ستونزه یې همدا ده، د دو هم ستنه مې
لومري ته ورو اچوله، لې مې قيتيه غوره کړه، جمييل ته مې
وویل: او س یې چيک کړه، چې څنګه ده سه کار کوي او که نه؟
جميل ساتونکي ته داسي غږ کړ: اصغره! راشه دا ټوپک
چيک کړه!

اصغر راغئ توپک يې دباندي يور، هلته يې مرمى ورتېره
کړه، ډز يې پري وکړ، بېرته راغئ ويې ويل: ولې خه پري شوي
دي؟

جميل ورته وويل: خرابه خوبه نه يې؟

اصغر وويل: نه! ما چې وکتله ډېرنې کار يې کاوه!

جُمعه هم همداسي تېره شوه، د شنبې په ورخ زما ملګري
راته وويل: راچه! چې ولاړ شو او له مشر سره وگورو نن يې
ورخ ده.

حركت مو وکړ، قر خو ساعته سفر وروسته، يوه حې ته
ولاړو، هلته يو ډېرنې دفتر وو، ما يې فکر هم نشو کولاي
چې افغانان دي دومره بسکلئ دفتر ولري، چې خنګه دفتر ته
ورنوتهم، گورم چې د کابل د دفتر مشر جمال ناصر هم هلته
ناست ده، جمال ناصر ته مې وويل: اسلام عليکم! یاره! ته هم
ډېر ناخوانه وختي، زه دي په جلال آباد کې یواحې پربنودم،
او ته دلته راغلي!

جمال ناصر راته وويل: هغسي خبره نده چې ته يې فکر
کوي! مالې خه کار لاره، بيا ته خو یوازي نه وي، جمال درسره

وَدَانْ أَحْمَدْزَئِي

ناظِرْ نَاوِل

وَؤْ، كَهْ هَرْ خَهْ سْتُونْزَهْ دِيْ دَرْ لَوْدَهْ، نُو جَمَالْ تَهْ بَهْ دِيْ وَيْلِيْ
وَائِيْ.

ما وَرْتَهْ وَوَيْلِ: هو جَمَالْ رَاسِرَهْ وَؤْ، خَوْ تَا دَاسِيْ خَهْ مَهْمَ كَارْ
لَارِهْ، چِيْ كَوْلَاهِيْ دِيْ نَشُولْ، چِيْ مَاسِرَهْ رَاشِيْ اوْ بِيا يَوَاخِيْ
رَاغِلِيْ؟

جمَالْ نَاصِرْ رَاتَهْ وَوَيْلِ: هَبِّخْ كَوْمَهْ لَوِيهْ سْتُونْزَهْ نَهْ وَهْ، هَسِيْ
ما وَيْلِ چِيْ كَوْمْ كَسَانْ چِيْ لَهْ كَابِلْ خَخَهْ رَائِيْ هَفَوِيْ لَارِهْ
وَرْ كَهْ نَكْرِيْ، بَسْ هَمْدَوْمَرِهْ!

ما وَرْتَهْ وَوَيْلِ: سَمَهْ دَهْ! اوْسْ بَايِدْ خَهْ وَكَرِوْ؟

جمَالْ نَاصِرْ وَوَيْلِ: هَبِّخْ يَارِهْ لَبْ وَرَوْسَتَهْ بَهْ رَحِيمْ گَلْ هَمْ
رَاشِيْ اوْ دَرْ بَوارِهْ بَهْ دَمَشِرْ دَفَتَرْ تَهْ وَرَنْنَوْحُوْ، تَهْ خَهْ پَكِيْ
وَائِيْ؟

ما وَرْتَهْ وَوَيْلِ: سَمَهْ دَهْ! چِيْ خَنْگَهْ دِيْ خَوْبَهْ وَيِ، خَوْ لَبْ ژَرْ
كَوِهْ، حَكَهْ چِيْ موْنِهْ بَايِدْ بَيرَتَهْ كَابِلْ تَهْ وَلَارْ شَوْ، مَكْتَبْ مِيْ پَاتِيْ
كَبِرِيْ.

چِيْ رَحِيمْ گَلْ رَاغِيْ بِيا نُو موْنِهْ دَرِيْ وَارِهْ (زَهْ، رَحِيمْ گَلْ اوْ
جمَالْ نَاصِرْ) دَمَشِرْ دَفَتَرْ تَهْ وَرَنْنَوْتَوْ، چِيْ خَنْگَهْ موْنِهْ

ورننو تو، نو د ډیپو ډیپو مسؤول جمیل هم دنه ننوت، چې کله
حکمتیار جمیل ولید ورته وي ویل: جمیله! و وحه!

جمیل و ویل: خو بساغلیه زه د دغه هلك په باره کي (په اړه)
تاسره کار لرم.

حکمتیار و ویل: سمه او س و وحه بیا زه تاته غږ کوم
چې کله جمیل و ووت، نو جمال ناصر زما په اړه حکمتیار ته
ټول معلومات ورکړل، بیا تر هفه وروسته حکمتیار و ویل: بنه!
نو ته د جمعیت اسلامی د استخباراتو یو غړئ یې، نور غږي
یې هم درته معلوم دي او که نه؟

ما ورته و ویل: ټول نه! خو ځینې ځینې، حتی دېر یې راته
معلوم دي، د هفوی په اړه څه پلان لري که څه؟

حکمتیار و ویل: دا چې ته د یوې ډلي د استخباراتو غړئ یې،
که هره ډله وي، په تا باور نشي کېدای، خوزه په تا باور کوم، ته
له ماسره ژمنه وکړه، چې کله هم خیانت نکوي. ژمنه کوي د
یو پښتون او مسلمان په صفت؟

ما ورته و ویل: هو ژمنه کوم خو په دې شرط چې ته به هم دا
ژمنه راسره کوي، چې له موښ سره، زموښ له دین سره،

زمونه له خاوری سره او زمونه له خلکو سره به خیانت
نکوی.

حکمتیار وویل: ما خو دا ژمنه له مخکی څخه کړی ده، او س
به یې ستا تر مخ تازه کرم، ژمنه کوم چې له خاوری، دین،
خلکو، مجاهدینو او د هفوی له کورنی سره به خیانت نکوم.

بیا حکمتیار ماته وویل: زه تا له جمیل سره معروفی کوم
(پېژدم)، هغه به تا په خاد (خدمات اطلاعات دولتی) کې هم
شامل کړي، تر هغه وروسته به بیا ته خپل عملیات پیل کړي،
خو یوه خبره واوره! هغه خبره دا ده چې سر له نن څخه ستا
نوم بهرام خان دی، او ستا پت نوم، ستا هغه نوم چې له مونه
سره به ثبت وي، هغه ناظر ده، ناظر نه یوازې ستا نوم ده، بلکې
ستارمز، راز او شفر هم ده، نو ځکه پام دې وي، چې دا شفر
افشا نکړي، سمه ده؟

ما ورته وویل: سمه ده بساغلیه! خو ودې نه ویل چې جمیل
به څنګه ما په خاد کې داخل کړي، جمیل خو توله ورځ دلته په
ډیپوں کې وي؟

ناظر ناول

وردان احمدزئ

حکمتیار وویل: دا جمیل نه در ته بسايم، هغه بل جمیل ده، چې
کله بېرته کابل ته گر ئېدې و به یې وینې او کېدای شي دواړه یو
څای ولاړ شی.

بیا حکمتیار ماته وویل: ورشه! هغه د ډیپوو والا جمیل ته غږ
کړه.

زه هم لارم او جمیل ته مې غږ وکړ، چې کله جمیل راغئ نو
حکمتیار وویل: تا څه ویل جمیل جانه؟

جمیل وویل: مشره! دا هلك په وسلو بنه پوهېږي، په دې خو
ورخو کې یې زموږ دېر شمېر وسلې جورې کړې، او سزه
غواړم چې تر دې وروسته دې دا هلك له ماسره په ډیپوو کې
کار وکړي، ته پکې څه وايې مشره؟

حکمتیار زما خواته وکتل او بیا یې وویل: ته پکې څه وايې؟

ما ورته وویل: ته پوهېږي چې زما مكتب لو پاتې ده او همدا
رنګه زما کور په کابل کې ده.

حکمتیار د ډیپوو مسؤول ته وویل: جمیل جانه! دې کارتہ به
بل کس پیدا کړو، خو بهرام درې نور دېر مهم کارونه لري، دئ
پېړده چې خپل کارونه سرتہ ورسوی.

جميل وويل: نو چې داسي وي، زه هم در خخه ځم، تاسو
خپلو خبر و ته دوام ورکړي، خدای په امان!

بيا ما حكمتیار ته وویل: بساغلیه تاویل چې، ستا په اړه له
جميل سره غږېدلیء یم، زه څه وکړم؟

هو! زه ستا په اړه له جميـل سره غږېدلـيـء یـمـ، بلـهـ دـاـ چـېـ اوـسـ
بهـ جـمـالـ نـاـصـرـ دـرـ سـرـهـ وـلـاـرـ شـيـ اوـ تـاـ بهـ جـمـيـلـ تـهـ وـرـ وـپـېـژـنـيـ.

ما وویل: بـهـ خـبـرـهـ دـهـ! بـسـاغـلـیـهـ اوـسـ تـلـاـیـ شـمـ؟

حـکـمـتـیـارـ اـجـازـهـ رـاـکـړـهـ، زـهـ اوـ جـمـالـ نـاـصـرـ دـوـاـرـهـ دـ حـکـمـتـیـارـ لهـ
دـفـتـرـ خـخـهـ رـاـوـوـقـوـ، چـېـ کـلـهـ دـبـانـدـېـ رـاـغـلـوـ، یـوـهـ کـسـ جـمـالـ
نـاـصـرـ تـهـ وـوـیـلـ: زـمـاـ بـېـخـ دـېـ پـهـ اـنـتـظـارـ وـوـېـسـتـهـ، هـغـهـ کـسـ چـېـ تـاـ
راـوـسـتـئـ وـؤـ، هـغـهـ څـهـ شـوـ؟

جمال ناصر وویل: دـغـهـ دـهـ! سـتـاـ مـلـگـرـیـ نـورـ موـ نـوـ پـهـ مـخـهـ
بسـهـ!

تر تور خم پوري موښ دواره په یوه سیت کې نه وؤ، زه
مخکې وم او جميـلـ زـمـاـ تـرـ خـتـ نـاستـ وـؤـ، بيـاـ چـېـ کـلـهـ پـهـ
تور خم کـېـ بـسـکـتـهـ شـوـلـوـ، نـوـ جـمـيـلـ اوـ زـهـ دـوـاـرـهـ، دـ جـلـالـ آـبـادـ
موـقـرـ تـهـ وـخـتـلـوـ، خـنـګـ پـهـ خـنـګـ کـېـنـاـسـتـوـ، مـاـ لـهـ جـمـيـلـ خـخـهـ

پونستنه و کره، جمیله! زه پوه نشوم، خنگه یې دو مره ژر په
مونږ باندې باور وکړ او مونږ یې دلته راوستو؟

جميل وويل: مونبي له ڏپر پخوا خخه خارلو، او کله چې پوه شول، چې مونبي په دين او وطن باندي مين خلک يو، نومونې يې دلته راوستو.

ما بیا له جمیل څخه و پونتيل: دا چې زه له تاسره شوم نو
باید څه وکرم؟

جميل وويل: موافق چې کله کابل ته ورسپدو لوړۍ به جمیعت اسلامي دفتر ته ورشې او ورته وبه وايې، چې څه کار لري او نشي کولئ ډېر وخت لپاره دلته راشې، بیا به کراره په خپل کور کې کېنې، یواحې به مكتب ته ځې بس، پوه شوي؟

ما وویل: سمه ده، خو دا وخت خو به نه زیاتېرى؟

جميل وويل: کېدای شي چې زيات شي، خو بیا به هفه ته
حئينو ئايونو ته قلای شي، خو زە درتە وايم چې اوس دېر پام
کوه.

لپ شپه دواړه غلي ولو، بيا جمیل وویل: په کوم صنف
تولگي، کې يې؟

ما ورته وویل: په دولسم صنف کې خو یو خو میاشتی
وروسته خلاصې.

جمیل وویل: کوم پوهنځی دې خوبنېږي؟

ما ورته وویل: طب! یعنی جراهي.

جمیل وویل: سمه ده! زما یوه خور هم په دولسم صنف کې
ده! د هغې هم طب خوبنېږي، کېدای شي هغه هم طب ووایي.

ما باندې خوب راته، کرار ویده شوم، لې شیبه وروسته
جمیل راباندې غړ وکړ: پورته شه! زمرئ یې څه کنګ خو نه
یې چې قوله ورځ خوبونه کوي؟

جمیل بیا زیاته کړه: موښ باید یو خوشپې په جلال آباد کې
هم تېري کړو.

ما ورته وویل: خو ولې؟

جمیل وویل: حکه موښ باید د کابل استخاراتو ته دا ثابته
کړو، چې موښ خو ورځې په جلال آباد کې تېري کړي دي، له
دې سره به په موښ باندې هېڅ شک ونکړي، بس همدو مره،
کېدای شي چې ته به هم پوه شوئ یې؟

بیا جمیل وویل: نه پوهېږم چې ستا به توکې زده وي او که
نه، خو زه درته یوه توکه وايم، توکه داسې ده:

یوه ورخ داوؤد خان غوبنتل چې د بسار حال معلوم کړي، نو
په زړو کالیو کې د باندې ووت، تر لې قدم و هلو وروسته د یوه
گادیوان مخې ته ودرېد، هغه ته یې وویل: السلام عليکم!
وروره تر دارالمان پورې په خو ځې؟

هغه وویل: باید ته پوه شې!

داوؤد خان وویل: لس روپی؟

گادی وان وویل: نه! پورته ولاړ شه.

داوؤد خان وویل: شل روپی؟

گادی وان وویل: نه! پورته ولاړ شه.

داوؤد خان وویل: دېرش روپی؟

گادی وان وویل: نه! پورته ولاړ شه.

داوؤد خان وویل: خلوېښت روپی؟

گادی وان وویل: نه! پورته ولاړ شه.

داوؤد خان وویل: پنخوس روپی؟

گادی وان وویل: خاوری پنخوس روپی!

داوؤد خان وویل: سل روپی؟

گادی وان وویل: هو!

داوؤد خان وویل: قاته باید سزا درکړل شي، په دې بیه!

گادی وان وویل: ولې ته خه عسکر یې چې ماته به سزا
راکوی؟

داوؤد خان وویل: نه پورته ولاړ شه!

گادی وان وویل: ظابط یې؟

داوؤد خان وویل: نه پورته ولاړ شه.

گادی وان وویل: افسر یې؟

داوؤد خان وویل: نه پورته ولاړ شه.

گادی وان وویل: ډګروال یې؟

داوؤد خان وویل: نه پورته ولاړ شه.

گادی وان وویل: جنرال یې؟

وردان احمدزی

ناظر ناول

داوؤد خان وویل: نه پورته ولار شه.

گادی وان وویل: ستر جنرال یې؟

داوؤد خان وویل: خاوری ستر جنرال!

گادی وان وویل: داسې نشي چې ته داوؤد خان واوسې؟

داوؤد خان وویل: هو!

گادی وان وویل: جنابه! ما وبنه، غلطی راخخه وشه.

داوؤد خان وویل: لکه چې ودار شوې؟

گادی وان وویل: نه! پورته ولار شه.

داوؤد خان وویل: لکه چې باد دې ووت؟

گادی وان وویل: نه! پورته ولار شه.

داوؤد خان وویل: لکه چې قشې دې ولاړې؟

گادی وان وویل: نه! پورته ولار شه.

داوؤد خان وویل: لکه چې غول دې وکړل؟

گادی وان وویل: هو! عاليجنابه!

ما جمیل ته وویل: نه داوؤد خان سه دم یو تیوکی وو؟

جميل وويل: دا خبرې پر ې بده او س ته هم يوه ټوکه راته
وواييه.

ما هم خپلې خبرې داسي پيل کړي: په باميانيو کې هوا ډېره
سړه شوه، خلک نور په تنګ شول، د ملک کورته ور قبول شول،
خپلو مشرانو ته يې وويل: خبره داسي ده، چې دا هوا نوره د
ز غملو ور نده، نور باید کومه لاره وګورو، آخر باید یو کار
وکړو کنه؟

يوه سپين گيري په خپله کمه گيره کې لاس واھه او بیا يې
وويل: خو څه به وکړو؟

يوه يو څه ويل او بل بل څه، خو بلاخره يوه وويل: داسي به
وکړو، چې خو کسه مشران به کابل ته ولېرو، هغوي به له امير
عبدالرحمن خان څخه فرمان راوړي، تر خو واوره او به شي.

تولو د ده خبره ومنله، شپږ يا او ووه کسه مشران د کابل
خواته ور روان شول، چې کله کابل ته د عبدالرحمن خان
څنګ ته ورسېدل نو امير عبدالرحمن خان ته يې توله کيسه
وکړه، امير عبدالرحمن خان خپل یو کس را وغوبست او په
غوب کې يې ور ته وويل: ته لار شه! یو من ميميز له یو من بروګو

وَدَانْ أَحْمَدْزَئِي

ناظِرْ نَاوِل

خُوبْ يُو (هَفَهْ حَشَراتْ دَيْ چِي پَهْ نَمْجَنْوْ حَايَوْ كِي وَيْ) سَرَهْ گَهْ
كَهْ، او بِيَا بِي رَاوِرَهْ!

سَرَيْ لَارَهْ، دَوَهْ يَا دَرَيْ وَرَحَيْ وَرَوْسَتَهْ رَاغَيْ يَوَيْ بَوْجَيْ تَهْ
يِي اَشَارَهْ وَكَرَهْ او وَيِي وَيلْ: بَسَاغَلِيهْ! كَوَمْ خَهْ مَوْ چِي پَهْ كَارْ
ولْ، پَهْ چَيرَهْ لَورَهْ بِيَهْ مِي درَتَهْ رَاوِرَلْ.

عَبْدَالْرَحْمَنْ خَانْ سَرَيْ تَهْ وَوَيلْ: قَيْوَلْ پَهْ مَيَدَانْ كِي وَشِينَدَهْ!

سَرَيْ چِي قَيْوَلْ پَهْ مَيَدَانْ كِي وَشِينَدَلْ، عَبْدَالْرَحْمَنْ خَانْ دَ
بَامِيَانُو نَهْ رَاغَلُو مَشْرَانُو تَهْ وَوَيلْ: قَيْوَلْ يِي كَرَهْ او وَيِي خَورَيْ.
دَبَامِيَانُو دَمَشْرَانُو لَهْ چَلَيْ خَخَهْ يَوَهْ پَهْ فَارَسِي وَوَيلْ: پَلي يِي
پَرَبَّدَهْ اَولْ يِي سَپَارَهْ وَنِيسَى.

نُورَوْ مَشْرَانُو هَمْ لَوْمَرَهْ خُوبَيْ نَيَوَلَيْ او خَوَلَيْ تَهْ يِي
اَچَولَيْ، عَبْدَالْرَحْمَنْ خَانْ چِي دَاهَالْ وَلَيدْ، نَوْ خَپَلْ كَسْ تَهْ يِي
وَوَيلْ: دَوَيْ دَدوَءْ مَيَاشتَوْ لَپَارَهْ مَيَلَمَانَهْ كَهْ!

چِي كَلَهْ دَوَهْ مَيَاشتَيْ تَبَرَيْ شَويْ او هَوا هَمْ پَهْ تو دَبَّدَهْ
(گَرَمِيدَهْ) شَوهْ، عَبْدَالْرَحْمَنْ خَانْ هَمْ فَرَمَانْ وَلِيكَهْ او دَوَيْ تَهْ
يِي وَرَكَرَهْ، خَهْ تَحْفَيْ يِي هَمْ وَرَكَرَهْ او وَرَقَهْ وَيِي وَيلْ: او سَلَارْ
شَيْ، نُورَ لَهْ خَيَرَهْ سَرَهْ، هَرْ خَهْ بَهْ سَمَشَيْ.

کله چې د بامیانو ته راغلی مشران بامیانو ته ورسپد، خه
گوري چې له واور و خخه او به روانې دی، نو یوه په فارسي
ژبه وویل: د عبدالرحمن خان د فرمان زور مو ولید، چې له
واورې خخه یې میتیازې وو پستې؟

او س کېدای شي، چې تاسې به وايې چې ده خپله کيسه له
قوکو خخه ډکه کره، خواصل کې خبره دا ده، چې ما غونبستل
تاسو ته دا وښیم، چې زما هم توکې زده دی، نو او س ټو اصلی
کيسې ته!

xxxxx

چې کله جلال آباد ته ورسپدو، هلته مو یوه کو ته لټوله، خو
کو ته نه پیدا کېده، بلا آخره یوه سري راته وویل: گوري گرانو
ملګرو! زه تاسې ته کو ته درکوم خو په دې شرط چې څلور
برا بر کرا يه به را کوی.

جمیل وویل: نه یاره! ته خه وايې، زه بهرام جانه چې ټو.

دباندي چې ولاړو، جمیل له لپ سوچ وروسته راته وویل:
او هوا! یاره! او س یې خوند وکړ، حکه که چېږي دئ له مو نې.
سره دا و مني چې زموږ یوه ورځ هم په څلور و شماري، نو

زمونب کار به هم جور شي، حکه بيا به هيچوک هم پوه نشي
چې مونب پېنسور ته تللي وؤ.

زه او جميل دواړه بېرته دنه ورنو تو، جمييل سړي ته وویل:
مونب ستا خبره منو، خو پدې شرط چې که مونب دلته یوه شپه
تېرو، نو ته به خلکو ته وايې چې دوي څلور شپې تېري کړي
دي، حکه که داسي ونشي، نو مونب څنګه تاته د څلور ورخو
پيسې درکولاي شو، بله دا چې مونب دا پيسې له دولت څخه
اخلو نو دولت هغه وخت مونب ته پيسې راكوي چې مونب
اسناد ولرو!

سړي د جمييل خبره ومنله، جمييل ماته وویل: زه د یوه کار
لپاره د باندي حم، ته تر هفو دولته کېنه، چېرته ولاړ نشي.

دوه ورخې مو هلتہ تېري کړي، بيا تر هغه وروسته کابل ته
raiglu په کابل کې هم جمييل اووه ورخې دندې ته نه وؤ تللى او
زه مكتب ته خو تر تولو مهمه خبره دا وه چې! کله زه نوئ
کورته راغلام، چې کله مې مور ولیدم، دېره خوشحاله شوه،
خو چې پلار مې ولیدم دېره په غوصه يې له ما څخه وپونستل:
چېرته تللى وي، دا شپې شپې دې چېرته تېري کړي؟
ما وویل: پ پ پلار ج ج جانه! زه جلال آباد ته تللى وم.

پلار مې بیا و پونستل: هلتە دې خە کول؟

ما ورته وویل: هسې زماله ملگري جمیل سره، چکر تە تللئ

و م

پلار مې وویل: دا جمیل بیا خوک ده؟

ما ورته وویل: هېڅ هغه په استخباراتو کې ده.

پلار مې نوري پونستنې ونه کړي، که یې کړي هم واى خواب
مې نه ورکاوه، حکه جمیل راته ويلى ول، نه به داستخباراتو په
اره چاته خه وايې او نه هم په دې اړه چې پېښور تە تللئ وي،
او تر دوؤ ورخو پوري له کوره هم دباندي و لار نشي، بله دا
چې کله هم چاته ونه وايې چې ته دېر ژر په استخباراتو کې
داخلېږي.

خو زه یوې خبرې ته هیران شوم، پلار مې لوړۍ په خومره
غوصه پونستنه وکړه، نو بیا دا غوصه یې خنګه سره شوه؟

د شپې ټوله شپه خوب نه راته، په سر کې مې دېر سوچونه
گرخېدل راګرخېدل، کله به مې سوچ کاوه آیا زه به وکولای
شم چې پوهنتون ووایم؟ که مې پلار خبر شو، چې زه په

ناظر ناول

وردان احمدزئ

اشرارو (مجاهدینو) کې يم، هغه به خه راته وايي او خه به
راسو ھ کوي؟

همداسي دېر نور سوچونه او پوبنتني مې په سر کې
گر ھېدي بلآخره د شپې په دوؤ بجو ايله ويده شوم، سهار ته
تر نهو بجو پوري ويده و م، نهه بجي راپا ھېدم، د سهار د
لمانحه قضائي مې هم راو گر ھوله، بيا لارم چې چاي و خبم
مور مې راته وویل: زویه! خوك داسي کار کوي؟ خوك بې له
پوبنتني خخه چېري ھي؟

داسي مکوه ھکه له کومې ور ھې چې ته ورک شوي، زمونې
بېخ دي ويستلىء وؤ، مومن دا فکر کاوه چې خدای ناخواسته ته
د اشارارو له خواتېتول شوئ نه اوسي، داسي نشي چې ته به
يې مر کړئ يې او همداسي نوري خبرې مو په سر کې
گر ھېدلې، بنه شو چې راغلي کنه اوس خو به زمونې زهره
چودلې وه

ريښتيا پلار دي ويل: چې له دي هلك خخه ولې لټ خر جور
شوئ ده، پخوابه په نيمه شپه کې پا ھېده او د سهار لمونج به
يې کاوه، خو نن تر او وه نيمو بجو پوري ويده ده؟

وَدَانْ أَحْمَدْزَئِ

ناظِرْ نَاوِلْ

بَسْهُ شَوْ چِي اوْسْ نَشْتَه كَنْهُ اوْسْ بَه يِي وَيلْ: دَأْ خَو بَيْخِي لَتْ
 دَه، دَأْ دَه تَرْ نَهْ بَجَو بَورِي وَيدَه وَؤْ اوْ خَانْ صَيْبُ اوْسْ
 رَأْپَاخِدَه.

ما وَرْتَه وَوَيلْ: خَوْبُ نَه رَاتَه! بِيا نَاوْ خَتَه وَيدَه شَوْمُ اوْ نَاوْ خَتَه
 پَأْخِدَمْ، بَسْ هَمْدَوْ مَرَه.

مُورْ مِي وَوَيلْ: بَسْهُ نَو سَوْ چَوْنَه دَي وَهَلْ؟ مَينْ شَوْئَ خَو بَه
 نَه يِي؟ دَاسِي نَه وي چِي پَه كَوْمِي قَوَالِي (شَيْخُ مُحَمَّدِي) مَينْ
 شَوْئَ اوْسِي؟

ما وَرْتَه وَوَيلْ: نَه مُورِي! تَه خَه وَايِي مَينْ شَوْئَ بَه يِم هَفَه هَم
 پَه يَوِي قَوَالِي بَانِدِي، دَاسِي نَشِي كَبَدَاهِ.

مُورْ مِي وَوَيلْ: دَاسِي نَشِي چِي بِيا لَه كَوْمِي نَجْلَى سَرَه يَارَانَه
 جَوْرَه كَرِي، بلَه دَأْ چِي پَلَار دَي وَيلْ دَغَرْمَى لَپَارَه مَبَوَه رَاهِ
 وَغَوارَه، چِي چَاي دَي وَخَبَه بِيا لَارَشَه هَه! دَأْپِيسِي واَخْلَهِ.

پِيسِي مِي واَخِيستِي، چِي چَاي مِي وَخَبَه، دَبَازَارْ پَه لَور
 رَوانْ شَوْمُ، پَه سَوْ چَوْنَو اوْ فَكَرَو نَو كِي تَرْ مَنْدَيِي بَورِي
 وَرَسِدَمْ، پَه مَنْدَيِي كِي مِي هَم سَوْ چَوْنَه وَهَلْ، دَسَوْ چَوْنَو لَه

ناظر ناول

وردان احمدزئ

نړی څخه هفه وخت بهر شوم چې کله مې له یوې نجلی سره
 ټکر وکړ، چې کله له سوچونو رابهړ شوم، گورم چې نجلی
 هلتہ پرته وه، لاس مې ورکړ او پورته مې کړه، په فارسي ژبه
 یې وویل: تاسو کليوال! د لاري د تګ په ادب هم نه پوهېږي!
 احمقانو!

ما یې په ځواب کې وویل: گوره! اصل کې خبره دا ده، چې
 ز ما تاته پام نه وؤ، کنه ما کله هم نه غوبتيل چې له تاسره ټکر
 وکړم.

دې وویل: ولې زه خه پچه وم، چې پام دې راته نه وؤ؟ او که
 ړوند وي؟ هر خه چې وؤ خو ته ډېر احمق او رزیل انسان یې
 او س ورک شه، زماله لاري لري شه، کنه پوليسو ته ستا
 شکایت کوم.

زه لارم، روميان مې واخیستل، بېرته د کور په لور روان
 شوم، چې کله کورته ورسېدم، مور مې راته وویل: لکه چې په
 رینستیا مین شوئ یې؟

ما ورتہ وویل: مورې ځوروه مې مه! دا خه خبرې دی چې
 ته یې کوي؟

مور مې راته وویل: بنه که داسې نده، نو رومیان له کله ته
مېوه شوه؟

چې لاس ته مې وکتل، ما ته هم خندا راغله، مور ته مې
وویل: اوس به خنګه کېږي؟

مور مې راته وویل: ټه خیر څه خبره نده، زه به دې پلاړ ته
څه بهانه وکړم، خو نور پام کوه، کو چنې خو نه یې ورور دې
کوژده کړې اوس ستاوار ده.

ما خپلې مور ته وویل: ورور مې کله کوزه کړې ده؟

مور مې وویل: هو ریښتیا! تا ته خو مې ونه ویل، نن یې
څلورمه ورڅ ده، چې شیرینې مو ور ته راوړې ده.

دغه ورڅ هم تېره شوه، سبا سهار مکتب ته ولاړم، له مكتب
نه چې راوو ټم، د جمعیت دفتر ته ولاړم، هفوی ته مې بهانه
وکړه، بیا بېر ته کور ته ولاړم، کور کې مې د مكتب سامان
کېښود او بیا د باندې وو ټم، حیران پاتې و م، چې اوس چېر ته
ولاړ شم، خو بلآخره د بالا حصار خواته و خو ځېدم، د شودا
(شهدا الصالحین) خواته ولاړم، هلتہ د ولاړو او بو خنګ ته
ناست و م، سوچونه مې و هل چې یو وخت گورم، له ما خخه

لس يا پنځلس متره هخوا يوه نجلی ناسته وه، چې لب ورته
 ځیر شوم، مخ يې راواړه، گورم هماغه نجلی وه، چې پرون مې
 ټکر وسره کړئ وو، بسکلې غتې او شنې سترګې، خرمایي
 ويښستان، وره خوله، سپین مخ او ګلابي غومبوری، سخت
 خوند يې راکه سترګې په سترګو شوم ورسره خو بیا
 وشرمېدم، په همدي کې نجلی زما خواته راغله راته يې وویل:
 ولې زما خواته گوري؟ پرونى دبسمني پالي که خه؟

ما ورته وویل: دا چې ته خه غوارې زه نه پوهېږم، خو په دې
 پوهېږم چې ستا هدف دا نده، چې زه ستا پوبنتني ځواب
 کړم، اصلې مطلب دي ووایه.

نجلی وویل: زما نوم صنم ده! ته مې خوبن شوې، پرون مې
 په لاسي له تاسره ټکر وکه، بدې ردې مې هم د دې لپاره درته
 وویلې، ځکه پخوانیو مشرانو ویلې دې، چې که کومه نجلی
 کوم هلك ته بد رد ووایي، نو هغه هلك په هغې نجلی مینېږي،
 په هفو بد وردو ځکه پښمانه یم، ځکه چې پرون ما فکر کاوه،
 چې ستا ماته فکر ده، خو چې نن گورم، ته سمه د سو چونو
 بو جى يې.

ما ورته وویل: نن خو دومره په سو چونو کې نه یم، ځینې
وخت مې که وګوري نو فکر به وکړي، چې لپونې یم.

هغې په خنداکې وویل: او س هم لپونې یې، خو ودې نه ویل
نوم دې څه ده؟

ما ورته وویل: زما نوم بهرام ده، ستانوم څه ده؟

زما نوم صنم ده، زه د ننگرهار یم، په قام شیخ مامدی (شېخ
محمدی) یم، پلار مې د حزب اسلامی لوی قومندان ده، زه کله
کله دلته راهم، خو ته مې په لوړی حل دلته ولیدې.

ما ورته وویل: ریښتیا! زه هم کله دلته راهم، خو ډېر نه
راهم، ځکه دا او به ولاړې دی، زما ولاړ شیان نه خوبنېږي، زه
ډېر کله د کابل سیند تر خنگ و درېږم.

صنم وویل: ریښتیا! د مجاهدینو قومندانه! ودې نه ویل، ولې
دې فارسي دومره ضعیفه ده؟

ما ورته وویل: ضعیفه ده؟ یعنې څه تر او س مې داسي کو مه
خبره نه وه، اور ٻدلې، بله دا چې د وطن د بمنانو ته مجاهد مه
وایه اشرار وایه.

صنم وویل: که ستا پنستو ته و گوری نو فارسی دی خورا
ضعیف ده، بله دا چې ته ولې مجاهدینو ته اشرار وايی؟ خه بد
یې در سره کري، دي دوى خود وطن آزادول غواوري، دا قولې
خبرې پرېده اوس داراته وايیه: د مازديگر لموخ نکوي؟

زمازره وو، چې ورته وايم چې ریبنتیا هم باید مجاهدینو
ته اشرار ونه وايو، بل دا چې ورته وايم، چې زه چې د
جومات خواته ولاړ شو، زه به هلته لموخ وکړم، بیا به کيسې
سره کوو، خو بیا مې فکر شو چې کېدای شي په دې نجلې کې
څه فساد وي، کنه پرون څنګه هفومره ترڅه وه او او
دو مره خوبه ده؟ نو ما ورته وویل: ګرانې! لموخ د اشرار او او
د بېکاره خلقیانو کار ده، زه خو پوخ خلقي يم.

صنم مو سکۍ شوه او بیا بی په خوب آواز وویل: اوس مازديگر
ده، زه کورته حم، ته هم کورته ولاړ شه، چې داسې نشي له
ډېرو سوچونو په او بو کې ولوپې، سبا به سره گورو.

له دې خبرې سره دو مره خندا ورغله، چې بېخې یې حان
نشو کنټر ولو لاي، ما هم خدای په امانې ورسه وکره، او
کورته ولاړم.

مور ته می وویل: موری! تا ویل چې لالا ته دې بسخه کړي،
خو ودې نه ویل چې خوک دې ورته کړي؟

مور می راته وویل: پانه، هغه زموږه ګاوښه د حاجی ستار
لور! څنګه ده؟ بنایسته خو به وي؟ تا خو لیدلې؟

ما ورته وویل: په بنایست کې خو یې سپورمی شرمولي، خو
زمما خوبه نشوه، چنداني اخلاق نلري، دا چې اوس لغمانی ده
دو مره بد اخلاق لري، که شماليواله وه، دنيا به یې چپه کړي وه.

مور می راته وویل: یعنې څه چې که شماليواله واي؟

ما ورته وویل: لغمانیان ډېر بنه اخلاق لري، خو دا دو مره بد
اخلاقه نجلی ده. خو له شماليوالو سره دو همه خبره نشي
کېدای لکه څنګه چې مرچک خوري هماگسي تریخ او تروش
دي، په نه خبره به یې درسره جنګ وي.

xxxxx

د شپې ډوډۍ مو و خوره، د شپې وختي ويده شوم، سهار مې
خپل لمونځ وکړ، چای مې وخته و خښه، بیا مكتب ته ولاړم.

په مكتب کې مو هم د امتحان هم اعلان وشو، ویل یې سبا ته
مهال و پش (تقسیم او قات) ورکوؤ، له مكتب خخه چې رخصت

ناظر ناول

وردان احمدزی

شوم، بېرته کورته و گر خېدم، په کور کې مې کالې بدل کړل،
 چې کله مې زړه وو، چې دباندې راوو خم مور مې راته وویل:
 چېرته خې زویه؟

ما ورته وویل: هسې! لې دباندې خم، ولې خه خو دې نه ویل?
 نه ولاړ شه خه خبره نده، خو لې په خان پام کوه، له هرو چا
 سره مه ګرخه.

بیا شودا ته ولاړم، هلتہ د او بو تر خنګ ناست وم، چې ژر را
 په یاد شول، یاره تا خو لمونځ و نکړ، لاړم لري هلتہ یو کو چنئ
 جومات وو، په جومات کې مې په یوازې لمونځ و کړ، او بېرته
 پروني خې ته ولاړ، یو یونیم ساعت هلتہ ناست وم، چې یو
 وخت چازما په اوږه لاس کېښود، ويې ویل: بهرامه! دېر
 کبر جن یې، او س ما ته گورې هم نه.

غې یې د صنم وو، خو صنم کله پښتو نو ه ویلې ژر مې شاته
 وروکتل، گورم پخپله صنم و ه، ترې و مې پونستل: ستا خو پښتو
 زده نه وه؟

صنم وویل زده مې ده، خو زما پلار شېخ مامدۍ او مور مې
 شمالیواله ده، یوه ورڅ د خپل پلار لپاره پښتو وايم او یوه او نې

ناظر ناول

وردان احمدزئ

د خپلې مور لپاره فارسي، تيره اوئى مې د مور لپاره فارسي
و يله او نن د خپل پلار لپاره پښتو وايم.

ما ورته وویل: شیخ مامدیان له کله پښتاهه شول؟ ریښتیا ز ما
لپاره خومره وخت پښتو ویله شی؟

صنم وویل: رزیله! ته فکر کوي چې شیخ مامدیان پښتاهه نه
دي؟ او پاتې شوه دا چې ستا لپاره خومره پښتو ویله شم؟
دو مره ویله شم خومره چې له تاسره يم.

ما ورته وویل: سمه ده! همدو مره بس ده.

زما او د صنم په ليدو ليدو، دېر وخت تېر شو، د بسوؤنځي
امتحانونه هم تېر شول، نور نو زما بې له صنمه ژوند نيمگړي
وؤ، چې چابه شنه يا سره کالي کري ول، ماته به صنم
بسكارېده، حکه صنم به تل شنه او سره کالي کول، چې چابه
راته مسکا کوله ماته به صنم بسكارېده، او چې چابه له شانه
راباندي غږ وکړ، هغه به هم راته صنم بسكارېده، هرڅه راته
صنم ول، په هرڅه کې به مې ليده، چې کله به مې او بو ته کتل
زما خېره به يې نه راته بسوده، د صنم خېره به يې راته بسوده،

که به مې د مخ شیشې (بیینې) ته کتل زما د تصویر په ځای يې
د صنم تصویر راته بوده، يوه ورخ مې صنم ولیده راته يې
وویل: خومره مینه راسره لري؟

ما ورته وویل: دومره مینه درسره لرم، خومره چې په تاریخ
کې نه تکرار شوي وي او نه به تکرار شي، ته له ماسره خومره
مینه لري؟

صنم وویل: له ماسره ډېره مینه لري! خو زما هم کمه نده، زه
دومره مینه درسره لرم، لکه دا نړۍ د دې دنیا په اندازه مینه
درسره لرم.

بیا صنم زما لاس راخخه ونيوه په خپل سر يې کېښود او ويې
وویل: ستا دې زما په سر قسم چې دروغ به نه وايې، اوس ووايې
ريښتیا ستا نوم ليکنه په استخاراتو کې شوي ده او که نه؟

حیران شوم، د صنم په دې قسمونو نور آموخته شوئ وم،
خو څلې يې داسي قسمونه راکړي ول، لکه یو ټل يې راته
قسم راکړ، چې ووايې ته په مجاهدينو کې يې او که نه؟

پخوابه مې له قسم سره دروغ ورته وویل، خو اوس راباندي
ډېره ګرانه شوي وه، ما د یو خوشېو لپاره بې له دې ژوند

نشو کولای د تل لپاره خو لا خه کوی ورته و می ویل: هو!
صنم جانی! همداسپی ده، زه غوارم خپل هیواد ته خدمت
وکرم، او دا خائن اشرار و خپم.

صنم وویل: دا د خدمت دیالوگ نور زور شوئ، د دې پر ئای
کوم بل دیالوگ و کاروه، نور فلمی دیالوگونه هم شته.

ما ورته وویل: دا ز ما د فلم دیالوگ ده، د کوم بل فلم خخه
می نده کاپی کرئ.

په دې خبره باندې موښ دواړو ته خندا راغله، تر ډېره مو
و خندل، بیا په پای کې مو خدائی په امامي سره وکره، هغه خپل
کورته ولاړه او زه خپل کورته.

سسا سهار زه په کور کې وم، ئکه مكتب هم نور خلاص شوئ
وؤ او زما زړه هم نه غوبنټل چېرته ولاړ شم، نهه بجې وې،
چې زموښ دروازه و تکیده، زړه مې وؤ چې ورشم، خو پلار
مې دروازه خلاصه کړه، جمیل وؤ، پلار مې په غېړه ستړې
مشې ورسه وکره، بیا یې د مېمانځنې (مېلمستون) ته بوته، زه
ولاړم، چې چای مې ورته ور ور، او له جمیل سره مې ستړې

وَدَانْ أَحْمَدْزَئِ

ناظِرْ نَاوِلْ

مشِي وَكَرْه، دِي تَه حِيرَانْ وَمْ چِي پَلَارْ مِي لَه كُومَه جَمِيلْ سَرَه
پَهْرَنِي؟

ما لَه خِيلْ پَلَارْ خَخَه وَپَوْبَسْتَلْ: پَلَارْه! تَه جَمِيلْ لَه كُومَه
پَهْرَنِي؟

پَلَارْ تَه مِي خَنْدا وَرْغَلَه تَرْ دِبَرَه يِي وَخَنْدَلْ بِيا يِي وَوَيلْ:
هَسِي! تَه نَه پَوْهِبِي؟ بَسَه اَصْلَ كِي خَبَرَه دَاه، چِي جَمِيلْ دَ
شَفِيقْ الرَّحْمَنْ وَرَوْرَدَه، كَوْمَ چِي لَه دِبَرْ كَوْچَنِيوالِي خَخَه
دَلْتَه پَه بَسَارْ كِي اوْسِبِي، پَه دِي دَوَه كَلُونُو كِي دَيْ اَسْتَخْبَارَاتَوْ
تَه دَنْه شَوَيْ دَه.

جمَيلْ وَوَيلْ: پَلَارْ دِي زَه لَه مَخْكِي پَهْرَانَدَمْ، ما هَمْ تَه پَهْرَانَدِي،
خَوْ تَاه مِي نَه وَوَه وَيلِي، رِينْسِتِيَا زَه دَه دِي لَپَارَه رَاغْلَيْ يِمْ، چِي
سَتا كَارْ شَوَيْ، پَنْحَلَسْ وَرَحِي وَرَوْسَتَه دَشْبِي پَه وَرَحْ رِيسْ
(مشِرْ) غَوْبَسْتَيْ يِي.

ما وَرَتَه وَوَيلْ: خَوْ پَه هَفِي وَرَحْ بَانَدِي خَوْ زَمُونَه پَوْهَنْتَونْ
شَرَوْعْ كَبِي؟

جمَيلْ وَوَيلْ: هَبِّخْ خَبَرَه نَدَه! لَوْمَرَيْ هَلْتَه وَلَارْ شَه، بِيا بَه
پَوْهَنْتَونْ تَه وَلَارْ شِي.

وَدَانْ أَحْمَدْزَئِي

ناظِرْ نَاوِل

په هفي ورخ سهار د پوهنتون په خوا و خو خېدم، بيا راپه ياد
 شول، چې جمييل راته ويلىي ول، چې اته بجي په شش درکو کي
 ستا په تمه يم، ژر په جاده کي بسته شوم، له پل مامودخان (پل
 محمود خان) خخه چې تېرېدم، جمييل راباندي غړوک: بهرامه!
 رائه!

زه هم ور غلام سترې مشې مې ورسره وکره، بيا دواره يو
 ځې ته ولاړو، هلته له يوه سړي سره وغږدو، هفه راته وویل:
 مونږ ستا خارنه خلاصه کړي ده، ستا په اړه مو وروستي
 څېرنې هم کړي دي، اعتباري يې خو لړو وخت ته اړتیا ده، ځکه
 خو مې په سرک باندي درسره وکتل، خو پام کوه چې له
 موضوع نه خوک خبر نشي، چې ته څه کار کوي؟، دنده دې
 چېري ده؟ او داسي نور.

ما ورته وویل: خو زه خپله خبر نه يم چې څه کار کوم؟
 دنده مې چېري ده؟

ریس وویل: هو رینستیا! بښه غواړم، ستا دنده په پوهنتون
 کې ده، هلته چې هرڅه تېربېي، او هرڅه کېږي، هفه به مونږ
 ته رسوي، د هري پنجشنبې په ورخ زه دلته درته په تمه يم، ته
 رائه او ماشه قول معلومات راکوه.

ما هم ورته وویل: سمه ده! همداسی به کوم، ما ته وسله نه
راکوپی؟

ریس وویل: نه گرانه! ستا سره وسله بشه نده، تا کله لیدلئ
چې له کوم محصل سره دې وسله وي؟ او سنو لار شه خپل
پوهنتون ته، مو نب ستا پوهنځی له انجینیری څخه جراحی ته
بدلوء، ټکه ستا همدا پوهنځی خوبنېده او مو نب غواړو چې
زمونب کسان خپله دنده په خوبنۍ سره تر سره کړي.

له ریس او جمیل سره مې خدای پانی (خدای په امانی) وکړه،
بیا د پوهنتون خواته روان شوم، چې کله پوهنتون ته ورسېدم،
لومړئ مې خپل صنف پیدا کړ، بیا په پوهنتون کې ګرځیدم را
ګرځیدم چې صنم پیدا کړم، خو پیدا نشوه، بېرته خپل صنف
(تولکی) ته ولاړم، په صنف کې استاد (ښوؤنکه) نه وو، تولې
څوکی ګانې هم ډکې وي، خو په یوه څوکی یوه نجلى ناسته
وه، ډېره بسکلې وه، سپورې مې خو بېخې ورته توره تبی
بسکارېده، زه ور غلام تر څنګ یې کېناستم، نجلى راته وویل:
پورته شه احمقه! لار شه بل چېږي کېنه!

ما ورته وویل: بل چېږي ئای نشته، زه یوازې همدلته
کېناسته شم.

ناظر ناول

وردان احمدزی

نجلى ماته خه ونه ويـل، نور و نجـونـو تـه يـيـ ويـيل: نـجـونـو
 رـاـحـىـ موـنـبـ بـهـ دـيـ ويـلـ تـرـ خـنـگـ كـېـنـوـ اوـ هـلـكـانـ بـهـ هـمـ دـيـ ويـلـ
 تـرـ خـنـگـ، دـاـسـيـ بـهـ هـفـوـيـ هـمـ بـېـغـمـهـ شـيـ اوـ موـنـبـ هـمـ.

خـوـ نـجـونـوـ تـهـ چـيـ دـ هـلـكـانـوـ تـرـ خـنـگـ كـېـنـاـسـتـوـ خـوـنـدـ وـرـكـرـئـ
 وـوـ، دـ دـيـ پـهـ خـبـرـهـ يـيـ غـوـبـ هـمـ وـنـهـ گـرـاوـهـ.

نوـ يـيـ ماـ تـهـ وـوـيلـ: پـورـتـهـ شـهـ لـهـ دـيـ خـوـكـىـ نـهـ، كـنهـ دـاـ خـپـلـ
 بـوـتـ سـتـاـ سـرـ تـهـ نـيـسـمـ.

ماتـهـ هـمـ چـارـهـ نـهـ وـ، پـاتـيـ، لـهـ ئـانـ سـرـهـ مـيـ وـوـيلـ: اوـسـ بـهـ زـهـ
 دـيـ نـجـلىـ سـرـهـ گـورـمـ، لـاـرـمـ دـ استـادـ پـهـ خـوـكـىـ كـېـنـاـسـتـمـ، چـيـ كـلـهـ
 استـادـ رـاـغـىـ قـيـولـ وـلـاـرـ شـولـ، استـادـ وـوـيلـ: كـېـنـىـ! زـهـ بـېـرـتـهـ دـ
 استـادـ پـهـ خـوـكـىـ كـېـنـاـسـتـمـ، استـادـ پـهـ غـوـصـهـ وـوـيلـ: سـتـاـ اوـلـهـ وـرـخـ
 دـهـ، دـ استـادـ پـهـ خـوـكـىـ نـاـسـتـ يـيـ، كـهـ يـوـ كـالـ دـيـ تـېـرـ شـيـ، بـياـ دـ
 پـوـهـنـتوـنـ دـ رـيـسـ پـهـ خـوـكـىـ كـېـنـىـ.

ماـ وـرـتـهـ وـوـيلـ: خـوـ اـسـتـادـهـ! بـلـ ئـايـ نـشـتـهـ.

استـادـ وـوـيلـ: ولـيـ رـوـنـدـ يـيـ هـفـهـ ئـايـ نـشـيـ لـيـدـاـيـ؟

ماـ وـرـتـهـ وـوـيلـ: هـلتـهـ مـيـ هـفـهـ نـجـلىـ نـهـ پـرـبـوـدـيـ.

ناظر ناول

وردان احمدزئ

استاد وویل: خه د پلار خوکی خو یې نده، چې نه دې
پرې بدی؟

زه هم لارم او له نجلی سره کېناستم، نجلی برگ برگ را ته
وکتل خو ما یې هېچ پرواونه کړه، درس شروع شو، چې کله د
نن ورځی درسونه خلاص شول، سبا سهار چې بیاراغلم بیا
نجلی ئای نه راکاوه، بیا مې هماګسي وکړل، خو په دې ورڅ
بل استاد راغئ ویې وویل: ځوانه! ته ولې زما په ئای ناست یې?
ما ورته وویل: هغه د خان لور وینې؟ هغه مې په خپله خوکی
نه پرې بدی.

زمما په دې خبرې ټولو محصلانو په ډېر زور سره وختندا،
بیا ټولو په یوه خوله وویل: موښې یې هم نیو پر یېنې.

استاد موښې ته وویل: چپ شى بې ادبو!

استاد هغې نجلی ته وویل: ته ولې دا هلك په خپل څنګ کې
نه پرې بدې؟

نجلی وویل: اصل کې خبره داسې ده، چې دئ هلك او زه
نجلی یم، او دا ډېره بده خبره ده، چې یو هلك او یوه نجلی
څنګ په څنګ کېنې، ما نور و نجونو ته پرون وویل: موښې

ناظر ناول

وردان احمدزئ

نجونې به سره يو ځای کېنو او هلکان دې په خپلو کې يو ځای
کېني، خو نجونو ته د هلکانو تودو غېړو خوند ورکړئ وو او
ز ما په خبره یې غوره هم ونه ګراوه.

استاد مسکئ شو او بیا یې نجونو ته وویل: خه فکر کوي
نجونو؟ آیا د هلکانو گرمې غېږي پرېښوداۍ شی؟

نجونو نور له شرمه خه ونه ویل، پورته شوې، نور نو هلکانو
ځای بسى خواته شو او د نجونو چېپې(کینې) خواته.

xxxxx

په دې ورڅه چې له تو لګي خخه راوو قم، بیا مې هم صنم ونه
لیده، کورته ولاړم، د پوهنتون سامان مې کېښود، د شودا
خواته ولاړم، هلته صنم ناسته وه، ژرل یې، زه نبدي ور غلم، د
هېډ په اوږه مې لاس کېښود، بیا مې په غېړ کې راقینګه کړه،
ورته و مې وویل: ولې ژارې؟

صنم وویل: پوهېږي مور مې له ماسره خومره ظلام کړئ؟
ماته یې ویل ول چې خاوند دې مرئ شوئ، او س دوه نیم کاله
وروسته، یې بیا راټه وویل: چې ستا خاوند پرون د شورو یانو
له خوا شهید شوئ ده.

ما ورته وویل: گرانی هفه دی الله (جله جلاله) وبنی، او س
هر خه چی شوی شوی، کېدای شی چی مور به دی ستا په اره
فکر کاوه، او س زه در سره یم، انشالا هر خه به بنه شی.

تر ډپه سره ناست وو، خو چی ما دی ته کتل په رینستیا خفه
نه بنکار ېده، ما ورته وویل: راھه! زمونې کورته ولاړه شه، بیا
به سبا خپل کورته ولاړه شی.

خو صنم وویل: نه! نه! زه خپل کورته حم، کنه نور مور به
مې راھه وايی، چی چېرې قللې وي؟

ما ورته وویل: سمه ده، چی څنګه دی خوبنه وي.

بیا مې دا تر کوره ورسوله، بیا خپل کورته ولاړم، په کور کې
مې د صنم په اړه فکر کاوه، کله به مې کوژده ورسره وکړه،
کله به مې واده ورسره وکړ، کله به مې دولس بچیان پیدا شول
او کله شل، کله به صنم مره شوه. خو ځلې له سوچونو بهر
شوم، بیا به سوچونو ته ولاړم په همدي سوچونو کې و م چې
دروازه و تکیده، چې ور غلام گورم چې جمیل ده، جمیل وویل:
ډپه بپه لرم کورته حم، خوریس وویل: سباته هماغه ځای ته
راشه، پوره اته بجي. سمه ده؟

ما ورته وویل سمه ده.

سبا سهار اته بجې مې حان ریس ته ورساوه، ریس راته
وویل: ته خو هسې هم له پوهنتون خخه وروسته کار ژلرې، نو
زه غواړم تا د جمعیت په گوند کې شامل کړم، ته چاراسیا
(چهار آسیاب) ته ولاړ شه، هلتہ د چاراسیا په بازار کې د انځر
په نامه دوکاندار ده، هغه ته ووايیه، چې حضرت ګل ویل، چې
ما په جمعیت کې شامل کړه، بس نور دې کار جوړ ده.

له خدای پامانی خخه وروسته د پوهنتون په خوا و خوڅېدم
، له پوهنتون نه چې راوو تم، بس د مشر په خبر و مې عمل وکړ،
د جمعیت گوند کې یو حل بیا شامل شوم، چې کله انځر د
جمعیت له دفتر خخه لاره، نو ما د چهاراسیا دفتر مشر ته
وویل: لکه چې زه دې ونه پېژاندم؟

هغه راته وویل: راته آشنا بسکاري خو سه مې ونه پېژاندې،
څوک یې؟

ما ورته وویل: زه د احمدشاه شريک یم، ته هم ګلمرجان یې،
غواړم چې احمدشاه وګورم.

ناظر ناول

وردان احمدزی

گلمر جان وویل: احمدشاه اوس هغه احمدشاه نده، چې ستا
شریک وو، اوس یې نوم ډپر پورته ده، د جمیعت اتل ده، ته
نشې کولای له هغه سره وگوري.

ما ورته وویل: ته یو ځلې زما نوم ورته واخله، استخبار
ورته وايیه بیا مې خپله پېژني، بیا به وگورو چې څنګه چل ده،
له ماسره گوري او که نه.

گلمر جان وویل: سما ده، سبا ته راشه، احمدشاه هم رائی،
رینستیا ودې نه ویل، چې زه دې خه و پېژاندم؟

ما ورته وویل: هسي! ما د خاصو غرو په ناسته کې لیدلئ
وې.

xxxxx

سبا زما خخه هېر شو، چې باید د چاراسیا دفتر ته ولاړ شم،
نو له پوهنتون خخه راسأد شودا خواته ولاړم.

هله صنم ناسته وه، زه هم ور غلام سلام مې ورته واچاوه، بیا
مې له لې خبرو وروسته ورته وویل: زه نن غواړم، چې تا
خپلې مورته بسکاره کړم، که دې خوبنه وي وي، نو رائه
راسره لاړه شه.

صنم مسکی شوه او بیا یې وویل: سمه ده! لار به شو، خو تر
واده وروسته.

سر له سبا خخه پوهنتون د یوی او نی لپاره رخصت ده، زه
او ته به نکاح وکرو، بیا به د چکر لپاره خوست ته ولاړ شو.
زړه مې نه وو، خو د صنم له دېر تینګار وروسته مې ورسه
ومنله، سبا سهار وختی له کوره وو تم، صنم سره مې په
قېمورشاهی کې وعده ایښې وه، بیا له هغه ئای خخه محکمې
ته ولاړو، هلته مو نکاح وترله، له هغه ئای خخه مو خوست
ته حرکت وکړ، چې کله خوست ته ورسپدو، نو هلته مو له
بسار خخه لري یوه کو ته ونیوله، دواړه هلته ولاړو، خو بیا مې
په زړه وګر حېدل چې مور مې راته ویلي ول، چې چېږي تلي
نو مو نې ته خبر را کړه.

نو حکه ما هم صنم ته وویل: زه باید خپلې مور ته خبر
ورکړم، چې زه خوست ته راغلې یم، کنه بیا په تشویش کېږي.

صنم وویل: خه چاره وکړه، او سخو نشو کولای چې بېر ته
ولاړ شو، لار شه وګر خه چېر ته به ټیلفون وي، کور ته زنګ
ووهه.

ما ورته وویل: خو ز مونږ په کور کې تیلفون نشته.

هغې وویل: سمه ده! هسې هم زما خوست خوبن نشو، نو بیا
حه چې بېرته کابل ته ولاړ شو، سبا به بیا کندهار ته ولاړ شو،
یوه او نې به هلتہ تېره کړو، بیا به بېرته کابل ته راشو.

د دې په دې خبره حیران هم شوم، بیا مې له ئان سره وویل:
کېدای شي، چې دا به غواړي چې زه او مور مې په تشویش نشو.

ما سپنیں مو بېرته کابل ته حرکت وکړ، چې کله لوګر ته را
رسېدو ماختن وو، حزب اسلامي، جماعت اسلامي، اتحاد
اسلامي او حرکت اسلامي له شورویان سره کرکت کړئ وو
(دوى له شورویانو سره جگړه کړي وه)، په دې کرکت کې
شورویانو درې سوه وېکتې له لاسه ورکړي وي او مجاهدینو
دوه نیم سوه، البتہ دغه شمېره د دوى له خولي څخه وه، په
اصل کې خبره معلومه نه وه، چې چا خومره وېکتې له لاسه
ورکړي وي او خومره نومري يې کړي وي.

مونږ چې کابل ته را رسېدو نو د شپې لس بجي وي، صنم مې
د صنم دوى کورته ورسوله او زه خپل کور ته ولاړم، کور کې
مې پلار راته وویل: چېږي وي؟

ما ورته وویل: هسپ وظیفی ته تللئ و م.

پلار می راته وویل: بنه خبره ده، بی لاري ونکرپ کنه بیا به
دې سم جور کرم.

ما ورته وویل: سمه ده، پلار جانه، چې ته خه وايې هغه به
کېږي.

بیا ماورته وویل: سبا ته باید کندهار ته ولاړ شم، یوه اوښی
هلته تېروم، یا کېدای شي چې تر هفې هم ډېر وخت تېر کرم،
بیا بېرته کورته را حم.

مور او پلار می دواړو په دې خبره ډېر تینګار کولو چې: ډېر
هخوا او دېخوا مه گرڅه، له هر چاسره خبرې مکوه او داسي
نور.

خو ما په زړه کې وویل: یاره زه د خه لپاره کندهار ته څم او
تاسي خه فکر کوي؟

بیا می مور او پلار ته وویل: نو د همدي لپاره زه او سله
تاسو خخه خدای په امانی اخلم کېدای شي، چې سبا سهار
وختي حرکت وکرم، که مو خه پکار وي راته ويلاي شي.

مور مې وویل: سمه ده، زموږ څه پکار ندي، رائه دوچي
و خوره! لموخ دې وکړه، بیا خمله هسي هم سبا سهار وختي
کندهار ته ئى.

چې ډوډی مې و خوره، بېغمه څملاستم، یو و خت چې پورته
شوم، او وه نیمه بجې وې، ټان ته مې هم غوشه راغله، ځکه
ماله صنم سره په پنځه نیمو بجو باندې د سینمای پامیر مخې
ته وعده کړي وه، دېر په بېره مې خپل له کالیو ډک بیک
واخیست او د سینمای پامیر مخې ته مې ټان ورساوه، هلتہ
مې هخوا دېخو دېر وکتل صنم نه وه، ما وېل کېدای شي تللي
به وي، چې څنګه مې غوبستل بېرته کورته راشم، صنم غرب
را باندنه وکړ: بهرامه! چېږي ټې؟

چې مخ مې ورواره او صنم مې ولیده، نو ډېر خوشحاله
شوم، ځکه ما ویل او س به په غوصه وي، خو دا هم خوشحاله
وه، ورته و مې ویل: تر او سه در ته په تمه و م، چېرې وي چې
دومره ناوخته راغلي؟

ناظر ناول

وردان احمدزئ

ما هم و خندل، فکر می کاوه چې صنم راته پېغور راکوی چې
ته خومره ناوخته راغلئ یې، نو ځکه می وویل: نه رینستیا،
چېرې وې، چې دومره ناوخته راغلې؟

صنم بیا په داسې حال کې زما ځواب راکړ، چې له خنداډکه
وه، هړو هړو همه مخ می مینځه (وينځه)، سهار لب څه ناوخته پورته
شوم، یو څه وخت می هم د مخ په مینځلو تېر که (کړ) هړو همه.

دا خو بنکاره وه چې صنم له ماسره ټوکې کولي، نور په دې
هم پوي شوئ وم، چې صنم په دې نه پوهېږي چې زه هم نوئ
راغلئ یم، نوورته می وویل: ځه! چې نور له خیره سره ځو.

له دې ځایه څخه تر د کندهار ادې پوري می ټکسي ونيوه،
دواړه ټکسي ته وروختو، چې د کندهار ادې ته ورسېدو، نو
ښکته شولو، ټکسي ته می چې پيسې ورکولي راته یې وویل:
ياره زه خو له ملګرو پيسې نه اخلم!

ما ورته وکتل بیا می وویل: زه او ته له کومه ملګري شولو؟

ټکسي والا راته وویل: هېڅ ما وېل کېدای شي، چېرته به می
لیدلئ یې. چې ته وايې ملګري نه یو نو سمه ده! ملګري نه یو.

وردان احمدزئ

ناظر ناول

صنم هخوا ولاره وه، ما چې غې پري وکړ، ټکان یې و خور، ما
ویل کیدای شي چې په ولاره به ويده شوي وه، نو مې ورته
وویل: سهار په خیر رائه چې د کندهار ټکت واخلو بیا به حو.

لارو د کندهار ټکت مو اخيسته ټکتیونه خلاص شوي وو،
بېرته راغلو د کندهار مو تیر ته وروختو، هلتہ د دوؤ کسو ځای
تش وو، ګلنډر ته مې وویل: مو نې ټکتیونه ندي اخيستي دلتہ
کېناستئ شو؟

هغه په غوشه وویل: دا سیتیونه قول په ټکت دی، قاسي بې له
ټکت خخه نشی کولای چې دلتہ کېنۍ، بسکته شي!
تر خو ما خه ویل، خلکو په ګلنډر باندې راچفه کړه: نور په
مو نې باندې ناوخته شوه، دوى په دغه سیت باندې کېنوه ژر
کوه چې نور لار شو.

ګلنډر هم لکه چې نور له انتظار خخه ستړئ شوئ وي،
وویل: سمه ده، زه حمه! ټکت ولا ته وايم، چې ستاسو لپاره هم
ټکتیونه راکړي، نور بیا حو هغه کسان چې ټکت یې اخيستي ده،
هفوی دې په بل مو تیر کې راشي.

پنځه دقې (دقیقې) وروسته ګلنډر راغئ او درېور ته يې
وویل: ټه له خیره سره سوارلى پوره ده.

حرکت مو وکړ، چې کله د غزنی بازار ته رسېدو نو دولس
نیمې بجې شا او خواوې، ډرېور موټر ودراوه او موټر ته يې
وویل: هغه هوټل ده، که څوک ډوډۍ خوري نو ورمحته دي
شي.

زه او صنم دواړه هم هوټل ته ورغلو ما ورته وویل: کباب
راوړه، صنم وویل: ماته شوروا راواړه.

د هوټلي شاګرد په ټوکه وویل: څه رقم کباب، هو رینستیا که
کباب او خوروا نه وه، بیا څه راواړم.

چې ومي لیدل د هوټلي شاګرد ټوکې کوي، نو ما هم ورته په
ټوکو وویل: د موزو کباب راواړه! که کباب او شوروا نه وه، بیا
کروت (قروت) او جوارئ راواړه، که هغه هم نه وو، شنه پیاز او
پاستی راواړه!

د هوټلي شاګرد وختنل او بیا لاره، لس یا پنځلس دقې
وروسته راغئ ماته يې شوروا کېښوده او صنم ته کباب، ما هم
څه ورته ونه ویل، ما شوروا و خوره او صنم کباب، په آخر کې

چې ډوډی لې پاتې شوه، صنم وویل: اوس خو موښې بنسه او
مېړه یو نو باید په ګډه ډوډی و خورو!

ما په توکه ورته وویل: اوس چې کباب خلاص شو، بنسه او
مېړه شولو؟

صنم وویل: نه! هغسي خبره نده، که ډېر کباب پسي ستي يې
نور درته راوېي غواړه.

ما ورته و خندل، ډوډی مو و خوره، بيا ور غلام هو تلي ته مې
پيسې ورکري او تر هغه وروسته د موټر په خواروان شوم،
موټر ته چې پورته شوم، ډرېور هارندونه (هارن) شروع کړ،
تر خو نور خلک هم راشي، قول خلک را تول شول، بيا مو
حرکت وکړ، د حینو ستونزو له امله ايله د شپې لس بجې
کندهار ته ورسېدو، چې کله بستکته کېدم، زما تر شا ناست
سرې راته وویل: کندهار کې خوک خپل خپلواں لري؟

ما ورته وویل: نه! هسې چکر ته راغلي يو.

سرې راته وویل: رائحه نن شپه به له ماسره تېره کړي، سبا
مو، بيا خوشه چې هر چېرې ټويه، اوس شپه ده، په هو تپلانو کې
ټهای نشته.

زړه نازړه مې ورسه هو کړه، د شپې د هفوی کره ولاړو،
هفه بېچاره یوه تشه کو ته لرله او یو دهليز کورنۍ يې هم

دېره وه، په ما يې زره نه کېده، چې مونږ دواره په دهلىز کې
واچوي او داسي يې کولای نشول، چې دوى دهلىز کې څمليو
حکه دوى دېرول، ده وویل: یاره زه او ته به داسي وکړو چې
پاس په بام به څملو او شئې به دتنه څ ملي بیا سبا که له ماسره
هم پاتې کېدى نو خه چاره به وکړو، هسي هم زه د کلي خان یم
او که داسي هم نه وي، نو زه به یوه بله کوته در ته تشه کرم،
کوتې خو هسي هم دېري دی، خو سامانو نه پکشي ايши دی.

شپه مو تېره کره، د سهار د لمانځه وخت به وو، چې سري
غږ راباندي وکړ، پورته شه چې لمانځه ته لاړشو، زه هم
پاڅبدم د سهار لمانځه لپاره مې او دس وکړ او د سهار لموخ
مې په جمع وکړ، چې بېرته راغلو، سري وویل: راځه په باغ
باندي يو چکر وهو، لارو په باغ باندي ګرځدو، هخوا او
دېخوا ډېر وګرځدو، بلاآخره، د یوه سیند په غاره کېناستو،
سرۍ راټه وویل: تو پوهېږي، چې زه تا پېژدم؟

ما ورته وویل: ما پېژني؟ یعنې خه چې ته ما پېژني؟ زه خوک
یم؟ خه کار کوم؟ ته له کومه ما پېژني؟...

سرۍ راټه وویل: دومره سوالو نه دې وکړل، زه تا پېژدم، ته
يو دېر ځوانمرده او شه سړئ يې، ته کېداي شي په دولت کې
کار وکړي، تاله موټر څخه پېژم موټر کې سره آشنا شوي يو.

ایله می زره کرار شو، تر خو دقو مخکی پوري می فکر کاوه،
 چې یاره! لکه چې رسوا شوئ یې، خو سړي بل رقم پېژندم،
 سړي ته می وویل: ریبنتیا ودې نه ویل، خه کار کوې؟ نوم دې
 خه ده؟

هغه راته په خندا وویل: یاره لکه چې ته هم د پوشتنو مرض
 لري، دو مره ژر ژر پوشتني کوي چې زه دې ستړئ کرم، زه
 کوم مهم کار نکوم، دا خپل پتی او با غونه کرم، مجاهدینو سره
 مرسته کوم، خو په هېڅ تنظیم کې نه یم، نو می بهادر خان ده،
 را حمه نور لار شو، چای به تیار وي.

لارو چای مو و خبې د چای له خبلو وروسته، ما صنم ته
 وویل: ځه چې نور له خیره سره ځو.

خو د صنم زره نه کېده، بهادر خان هم وویل: خه کوي چې
 ځی؟ هسې هم چکر ته راغلي یې نو همدلته په همدي کلي کې
 چکرونې ووهی خپله ساعتيري کوي، خوک خه در ته نشي
 ويلاي، او س به موښ لار شو، بسخې به یوه کو ته قش او پاکه
 کړي، که موښ دلته او سو نو هفوی، ايله له تا خخه مخ پت کړي.

د شپې زه او صنم دواره په یواخې په یوه کو ته کې ولو، سبا
 سهار چې کله زه پا خېدم چې لارشم او د باغ په منځ کې چې
 کومه وياله ده، په هفې کې غسل وکرم، نو صنم هم راغله،
 او دس مې وکړ، بیا مې ځان په او بو کې ډوب کړ، بېر ته چې

ناظر ناول

وردان احمدزئ

را اوو قلم، خپل د بدن پوستکئ (خرمن) مې و موبنله، بیا مې ئان
په او بو کې ڊوب کو، بېرته چې راوو قم، نو خپل پوستکئ مې
وموبنله، بیا مې ئان په او بو کې ڊوب کو، چې کله له او بو څخه
را اوو قم، گورم، چې صنم مې مخي ته ناسته ده، راته یې وویل:
غسل دې وکړ، شپه ډېره خوندوروه وه، ما ته خو یې سخت
خوند راکړ، تاته څنګه؟.

تر خو ما خه ویل، صنم زیاته کړه: پوهېږي زما پخوانۍ
خاوند ولې مر شو؟ ټکه چې له شورو یان سره په جګړه کې
اخته وو. هفه هم ډېر ساده سړئ وو، هفه سره هم هرې شپې
خوند کاوه، خو زه په یوه خبره پوهه نشوم، دا تاسې ولې
دو مره ژر په هر چا باور کوي؟

ته څه فکر کوي، زماله سترګو پت وي، دا چې ته ما ته یو
نوم راکړې، په تذکره کې بل نوم ولري او په حزب کې بل نوم
داله ما څخه پتېږي؟

ناظر جانه! ته پوهېږي زه ولې له تاسره راغلام؟

ټکه راغلام، چې کوم زور چې په یوه داسي هلك کې وي،
چې په لوړي ټل واده کوي، هفه په نور و هلکانو کې نه وي،
زمالپاره خو ډېر هلکان پیدا کېدل چې زه واده ورسره وکړم،
ټکه زه د بکلا ملکه یم، خو ته ډېر ساده او زورور وي، هسي
زمادې د بمن هم وي.

وردان احمدزی

ناظر ناول

زه ستاد مشره و م، خو تا ما ته تل دروغ ويل، او س زه
هم هغه کار کوم، چې شورو یانو زماله خاوند سره کړئ وو.

ما ورته وو يل: خو تا ويل دو مره مينه در سره لرم لکه دنيا؟

صنم وو يل: خو مره کم عقل يې، هغه ستاسو مشهور خبره
ده: دنيا بې وفاده. دنيا فاني ده ...

چې تر خو مې خه ويل، صنم ګېټ کشکوبته (کش کړ)، زما
سينبي ته يې د تفنجې ميل جور کړ او پوره شاجور يې زما په
سينه کې تش کړ، زما په ستر گو هم تيارة شوه، تر خو

دوام لري ...

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library